

AVE MARIA

NOVEMBER, 1934

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

AVE MARIA

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA. NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMO STAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAJ RAZUMES. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Novemberska šte. 1934—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVI.

Z roparjevega dnevnika.

Jan. Oblak.

MOJA špecialiteta je bila ropanje cerkvenih blagajen... Obiskali smo cerkvico na pokopališču. Tovariš je pazil, če je zrak "čist", jaz pa sem medtem zlezal čez zid, da pobrem vsebino blagajne. Ključavnica je bila trdna, a mojemu orodju ni mogla kljubovati. V četrtinki ure sem bil lastnik denarja. Ključavnico sem zopet lepo zaklenil in potem nazaj čez zid. V krčmi smo si plen razdelili. Pri tem smo našli štiri denarje zavite v papirčke. Radovedno smo odvili prvega. V njem je bilo zapisano: "Evangeličanska žena vas prosi, prečastiti, za sv. mašo za svojega umrlega soproga Jožefa H." Na drugem listku je stalo: "Od protestanta za dve sv. maši za rajne sorodnike," na tretjem: "Protestant, ki veruje v vice, prosi za sv. mašo za verne duše v vicah." In na četrtem je prosilo protestantsko dekle za pobožno molitev za duše v vicah. Iz teh listkov smo spoznali, da je vera v vice še globoko zasidrana v srca mnogih protestantov. Pozneje sem se še nekajkrat o tem prepričal. (Iz knjižice: Podobe iz sveta zločinov. F. A. Karl Kraus, Paderborn 1912.)

O vicah krožijo tudi med kristjani večkrat prav čudni nazori. Tako sem nekoč slišal človeka, ki si je domišljjal, da je silno učen: "Tudi v cerkvi vlada kapitalizem. Kdor ima veliko denarja in da za sv. maše, je hitro osvobojen, ubogi siromak pa mora ostati tam tako dolgo, dokler ne zadosti in ne dotrpi za vse časne kazne." Kaj naj rečemo na to? Kdor zna dobro katekizem, ne najde ničesar takega v njem. Nasprotno! V katekizmu čitamo, da je Bog neskončno pravičen in plačuje vsakemu, kakor si zasluži. In v življenju svetnikov se pripovedu-

jejo dogodki, ki jih sv. Cerkev ne zapoveduje verovati, ki pa nam lepo pojasnjujejo to versko resnico. V življenjepisu bl. opata Rhabana Maura beremo tole: V opatijskem samostanu je vladal starodavni običaj, ki je še danes ohranjen v mnogih samostanih. Kadar je umrl kateri od bratov redovnikov, so skozi trideset dni razdelili vsa jedila, ki bi se bila zanj pripravljala, med uboge, da bi duši rajnega pomagali z molitvijo. Ko je izbruhnila nalezljiva bolezen, je mnogo bratov drug za drugim umrlo, tedaj pa je samostanski oskrbnik prikrajšal siromake za to dobroto. A smrt je kmalu ugrabila tudi oskrbnika in za njegovo dušo so zopet opravili vse to delo usmiljenja. Čez nekaj dni se je rajni prikazal opatu in rekel: "Trpim velike bolečine; molitev menihov mi sicer lajša muke, a vendar ne bom prej rešen iz vic, dokler ne bodo rešeni vsi tisti, ki radi moje malomarnosti še trpe tam; kajti miloščina, katero ste zame darovali, ni koristila meni, marveč tem, za katere sem jo jaz zanemaril. Tako je hotela božja pravičnost."

Sv. Marjeta Marija Alacoque je imela nekoč videnje: videla je dušo, ki je trpela silne muke v vicah, ker je vsled pomanjkanja ljubezni do bližnjega spravila neko družino skoraj na beraško palico. In zato Bog odpustkov in sv. maš, ki so bile za njo darovane, ni prilastil njej, marveč članom te revne družine.

Luther je učil, da vic ni, da pride duša takoj po smrti ali v nebesa ali pa je obsojena v večno pogubljenje. Toda iz pripovedovanega dogodka spoznamo, da se Luthrov nauk tako protivi naravnemu človeškemu čutenju, da mnogo protestantov veruje v vice, in da je že marsi-

koga vprav nauk o vicah privedel v naročje katoliške Cerkve. Vera v vice povsem odgovarja našemu razumu, naši pameti. Ako verujemo v Boga, moramo tudi verovati, da "nič nečistega ne pride k njemu v nebeško veselje." Saj pretežna večina ljudi ni tako zakrknjena v hudem, da bi, ko umrje, zaslužila večno pogubljenje, a tudi tako popolni niso, da bi mogli iti naravnost v nebesa. Zato je verjetno, da je še tretji kraj, kjer se duše očiščujejo, dokler niso vredne nebeske blaženosti.

In kar naš razum spoznava kot verjetno, potrjuje v sv. pismu Bog sam. V drugi knjigi Makabejcev čitamo (12, 43, 46): "Ko je Juda Makabejec zvedel, da so našli pod suknjami njegovih pobitih vojakov nekaj darov jamnijskih malikov, kar Judom postava prepoveduje, je poslal dvanajst tisoč drahem srebra v Jeruzalem, da bi se opravila daritev za grehe mrtvih; kajti sveta in dobra je misel moliti za mrtve, da bi bili grehov rešeni." Kristus Gospod sam govori o grehah, ki se ne odpuste ne na tem ne na onem svetu. "In kdor reče besedo zoper Sina človekovega, se mu bo odpustilo; kdor pa jo reče zoper svetega Duha, se mu ne bo odpustilo ne v tem življenju ne v prihodnjem." (Mat. 12, 32.) Že sv. Avguštin utemeljuje s tem izrekom nauk o vicah, ker bi mogli po teh besedah biti nekateri grehi tudi na onem svetu odpuščeni. V nebesih to ne more biti, kajti v nebesa ne pride nič cmadeževanega, v peklu tudi ne, ker tam ni več

odpuščanja. Na drugem mestu govori naš Zveličar: "Spravi se hitro s svojim nasprotnikom, dokler si z njim še na poti, da te nasprotnik ne izroči sodniku in sodnik biraču, ki bi te vrigel v ječo. Resnično, povem ti: Ne prideš od tam, dokler ne plačaš zadnjega novčiča." (Mat. 5, 25, 26.) "Dokler si z njim še na poti," s temi besedami misli božji Zveličar zemeljsko življenje, uči torej, da bo za tem življenjem dolžnik v ječi, dokler ne plača zadnjega novčiča.

Že od najstarejših dob je bila v krščanstvu v navadi daritev sv. maše za rajne. Tertulijan (umrl 240 po Kr.) pripoveduje: "Na dan obletnice darujemo sv. mašo za umrle." Da je pri tem mislil na vice, je razvidno iz tega, da svetuje vdovam, naj molijo za umrle može, naj jim izprosijo "okrepčila" in na obletnico naj dajo služiti za nje sv. maše. O tem starokrščanskem običaju pričajo nadalje napisi v katakombah, n. pr. "Tvojeja duha naj krepí Bog!"

V svojih "Izpovedih" prosi sv. Avguštin z ganljivimi besedami svoje bravce, naj molijo za njegovo mater Moniko, in navaja trojni način, kako moremo dušam pomagati: "Ni dvoma, da se z molitvami sv. Cerkve, z zveličavno daritvijo in z miloščino pomaga umrlim, da Gospod Bog ravna z njimi bolj usmiljeno nego za svoje grehe zaslužijo; tako vero je Cerkev sprejela od očetov in to tudi ohranja in izpolnjuje. (Serni. 172.)

Sveti komunizem.

GOSPODARSKI komunizem hoče, da bodi vse imetje, vse premoženje skupna lastnina vseh. Kar je v gospodarskem življenju nemogoče, to je v nadnaravnem življenju resničnost. Zakladnica milosti je odprta vsem, ki žive v "občestvu svetnikov", t. j., kateri so po posvečujoči milosti združeni z Bogom, z njegovimi svetniki in z vernimi dušami v vicah. Vsi smo eno telo Kristusovo, ena katoliška cerkev: verniki na zemlji, svetniki v nebesih in duše v vicah. Kar eden stori dobrega, koristi vsem ostalim.

To je jedro katoliškega nauka o odpustkih. Zakladnica milosti, ki so jo napolnili s svojimi zasluženji Kristus in svetniki, je odprta tudi za nas, ki nimamo toliko zasluženj: mi si lahko pridobivamo odpustkov. A mati Cerkev odpira to zakladnico za nas ne samo za to, da bi se sami oboगतili, ona želi, da bi jemali iz te zakladnice in dali tudi drugim, revnejšim nego smo sami: dušam v vicah.

Pridobivanje odpustkov nas vzgaja k ljubezni.

Carigrajski nadškof sv. Janez Zlatoust dokazuje, da nam ni treba mrtvih objokovati, marveč jim rajši z molitvami in dobrimi deli pomagati. In na ugovor: "Objokujem rajnega, ker je umrl kot grešnik," odgovarja: "Ni-li to nespameten odgovor? Ako je to vzrok tvojih solz, zakaj pa se nisi bolj potrudil, da bi ga v življenju spreobrnil? In če umre kot grešnik, se moraš rajši veseliti, da ne raste več število njegovih grehov. In tu bi mu moral skušati pomagati, a ne s solzami in jokanjem, temveč z molitvami, miloščino in žrtvami. Ni brez vzroka, da se spominjamo rajnih pri sv. mašni daritvi, in ne pristopamo zaman k oltarju, da prosimo za nje Jagnje, ki odjemlje grehe sveta . . . Sv. maša je skupna spravna daritev, iz katere more ves svet imeti korist. Kajti mi smo vsi eno telo."

Angeli miru.

N. N.

SV. Elizabeto portugalsko so že v njenem življenju imenovali angel miru. Njena dobrotljiva, miroljubna duša je odvrnila neštete nezgode in nesreče od njene lastne družine, od podložnikov in od celih kraljestev.

Portugalski kralj Dionizij je postal Elizabeti nezvest že čez malo let po svatbi. Na videz sočutno, a v resnici s prikrito škodoželjnostjo so prinašali kraljici na uho, kako jo kralj vara.

In kaj stori Elizabeta? Mar zdihuje, tarna in toži? Ali morda očita krivcu njegove zmote in zablode? Se-li njeno srce odvrta proč od njega? Ne.

Močna žena molči, moli, vrši spokorna dela za nesrečnega soproga, posveča mu vso pozornost, ga obsiplje z ljubeznijo.

Razuzdani kralj trajno ne more odoleti taki velikodušnosti in plemenitosti. Obžaluje svojo zablodo in zopet posveča kraljici vso svojo ljubezen.

V marsikatero družino, ki je v njej strast povzročila razdor, bi se zopet vrnila mir in sreča, ko bi bila hudo preizkušena žena prešinjena z duhom sv. Elizabete. Molitev in ljubezen premore več nego vsi očitki in prepiri.

Ako se je vročekrvni kralj Dionizij preveč razjezil nad kakim svojim podanikom, ga je kraljica s krotko in razumno besedo pomirila.

Če so podložniki imeli med seboj kake razpore, prepire, razprtije, si je blaga kraljica vse prizadela, da bi jih spravila. Sprava je bila dosežena, samo škodo naj krivec popravi; ker on ne zmore, je dala kraljica sama.

Soprog se je zapletel v hude spore z lastnim bratom; šlo je za razna imetja, posestva, in razna prava. Kraljica je vodila pogajanja in obnovila mir med njima s tem, da je odstopila kraljevemu bratu znaten del svojih privatnih posestev.

Pretila je nevarnost, da izbruhne vojska med kraljem aragonskim in kastilskim. Kraljica Elizabeta je preprečila vojsko z molitvijo in modro besedo.

V njeni lastni rodbini je nastal hud spor. Sin se je spuntal proti očetu; zaželel si je kraljeve krone, ko je oče še živel. Noč in dan je pošiljala kraljica proti nebu goreče molitve za pomoč, s solznimi očmi je prosila in opominjala sina, da bi se udal, očeta pa, da bi sinu odpustil. Služabniki so delali na to, da bi se spor zavlekel. Očrnili so kraljico, da daje potuho upornemu sinu. Kralj je verjel obrekovalcem in je pregnal kraljico z dvora v oddaljeno mesto.

Slavni vitezi in mogočni gospodje so prišli k njej, ko je bila v pregnanstvu, ponujajoč ji svojo pomoč zoper kralja. A kraljica je izjavila, da rajši trpi največjo revščino, in prenaša vse krivice, nego da bi privolila v vojsko.

Kralj je kmalu spoznal, da je delal ženi krivico; zopet jo je poklical nazaj na dvor. In kraljica se je iznova prizadevala posredovati za mir. Ko je med pristaši nasprotujočih si strank nastala prava bitka, se je kraljica vsedla na konja in zajahala v sredo spopada. Ne brigaje se za puščice je zajahala v sredo spopada. S svojo mirno besedo, s svojim ljubečim prigovarjanjem je dosegla, da je bila bitka prekinjena. Sin se je udal očetu in mu poljubil roko, oče je dal sinu svoj blagoslov. Malo pred smrtjo je sveta kraljica še enkrat preprečila krvavo vojsko ter pomirila razjarjena srca.

Vsak človek nosi seboj, kamorkoli gre, svoje ozračje. Tvoje ozračje naj bo, kakor kraljice sv. Elizabete portugalske, ozračje miru, v katerem sence beže, se obrazi zjasnijo, prepiri utihnejo in sebičnost stopi v ozadje. V takem ozračju kraljuje sam Kristus, Kralj miru.

Potem ti ne bo pretežko ohraniti mir in ljubezen tudi napram nasprotniku in sovražniku.

*

Sv. Frančiška Saleškega je nekoč sovražen mu človek hudo užalil. Frančišek je skušal razjarjenega nasprotnika z najljubeznivejšimi besedami pomiriti in je končal svojo besedo takole: "Zagotavljam vas, gospod., da ko bi mi prebodli eno roko, pogledal bi vas z drugim očesom prav tako prijazno kakor svojega najboljšega prijatelja na svetu."

*

Sv. Klemen Dvorak je prišel nekoč v boljši hotel prositi miloščine za sirotišče. Pri mizi je sedela gruča kvartopircev. Eden teh gospodov je imel pred seboj kupček zlatnikov. K temu gospodu je pristopil svetnik ter ga poprosil za skromno darilce za svoje sirotke.

To je igralca tako vjezilo, da je duhovnika kar obsul s psovkami in mu — brezsrčno in ves besen — pljunil v obraz.

Kaj bo storil sv. Klemen? Ali bo požrl tako žalitev? Nedvomno se bo proti takemu ravnanju zavaroval ter spomnil gospoda vsaj na temeljna pravila olike?

Mislite, da je storil tako? Mi bi izvestno to storili. Saj nas že zgolj neprijazna beseda često zapelje, da povemo bližnjemu "svoje mnenje"; kaj šele, če bi nam nekdo takole v obraz pljunil!

P. Klemen molči. Mirno potegne iz žepa robec, si obriše obraz, se nasmehne ter reče veselo, kakor bi se ne bilo ničesar zgodilo: "To je bilo za mene. In zdaj bi prosil še nekaj za svoje sirote."

Kaj se je zgodilo? Gospod, ki je pričakoval vse kaj drugega, je bil nad tem odgovorom tako osupnjen, zmeden in osramočen, da je vljudno prosil odpuščanja, ter dal svetniku obilno miloščino.

Huda, trda beseda jeznega nasprotnika še bolj razjari. Prijazna beseda, dobrohoten mir pa ga razoroži in nam pridobi mir.

Blagor miroljubnim! Ljudje jih spoštujejo in čislajo, Bog jih ljubi, Jezus Kralj miru se ozira na nje in ima veselje nad njimi, saj so njegovi privrženci, njegovi posnemovalci, resnični otroci božji.

*

V mestu Zacatecas se je zgodilo. Duhovnik Gorca je nesel k bolniku evharističnega Boga. Vkljub vsej previdnosti ga je iznenadila tolpa vojakov.

Zasmehujejo ga, iztrgati mu hočejo Najsvetejše, da bi je oskrunili. "Mene ubijte," zakliče duhovnik, "nikdar pa ne privolim v tako bogoskrunstvo!" Naglo odskoči par korakov nazaj

in zavžije sveto hostijo. Pobesneli vojaki planejo nad duhovnika, ga sirovo suvajo in mučijo ter ga med pretepanjem tirajo pred svojega poveljnika.

"Najprej spovejte tele upornike in vstaše, ki jih vidite tukaj, kajti potem bodo ustreljeni," mu je rekel poveljnik, "potem se bomo z vami dalje pogajali."

Duhovnik stori, kakor mu je bilo naročeno, in opogumi, osrči zajete katoličane. Komaj so bili ujetniki spovedani, se poveljnik obrne k duhovniku z besedami: "In zdaj mi povejte — pa takoj — kaj so vam ti ljudje povedali!"

"Nikdar!" je ogorčen odgovoril duhovnik.

"Kako, nikdar?", je zarjul poveljnik, "na mestu vas dam ustreliti!"

"Storite! Svobodno! Noben duhovnik ne prelomi spovedne tajnosti! Pripravljen sem rajši umreti!" Ves besen, od jeze ves iz sebe ukaže poveljnik junaškega duhovnika ustreliti.

S klicem: "Živijo Kristus Kralj!" umirajo mučenci in zmagujejo tako nad sovražniki. Z istim geslom boš zmagoval tudi ti v boju za dobro in pravično stvar, v boju za Boga. In zmagovalcem naproti odmeva od zgoraj neskončno osrečujoče: "Blagor njim, ki preganjanje trpe zavoljo pravice, ker njih je nebeško kraljestvo!"

"Kako ste srečni!"

Neki župnik je doživel prijetno presenečenje.

Gospa, ki ni spadala med najgorečnejše, je jela hoditi vsaki dan k sv. maši in pogosteje k sv. obhajilu. Župnik je tudi često opazil, da je proti večeru prihajala obiskovat presveto Rešnje Telo. In župnik je preudarjal: Kaj bi bilo pač utegnilo iztrgati jo iz njene mlačnosti? Kaka pridiga? Opomin pri spovedi? Čitanje kake dobre knjige? Bolezen, ki išče pomoči in utehe? In ne bil bi na to prišel, če bi mu nekega dne ne bila sama pripovedala: "Prečastiti, vi se čudite, da se je zgodila z menoj taka sprememba, jaz sama imenujem to spreobrnjenje. Za to se imam zahvaliti revnemu delavcu — poznate ga tudi vi — mizarju Janezu.

Ob nekem prazniku sem se vračala od božje službe domov, tudi mizar Janez je prihajal iz cerkve. Obraz mu je sijal od veselja. Nagovorila sem ga: "Janez, vi ste danes ves nekam srečni." — "Da, gospa, danes sem imel veliko srečo, da sem vsled tega še na zajutrek pozabil." — "Kako srečo ste imeli?" sem vprašala radovedna. "Danes sem bil pri petih sv. mašah."

Čudila sem se! Meni je predolgo trajala ena sv. maša in ta delavec govori o peterih, pa se ima za srečnega, da jim je mogel prisostvovati. "Vsako nedeljo ostanem pri dveh sv. mašah. Še bolj sem se čudila, ko je delavec nadaljeval: Danes so še trije tuji duhovniki maševali. Eno, moram pač v nedeljo nadomestiti česar ne morem med tednom."

Za hip je obmolknil in potem nadaljeval: "Tudi ob delavnikih nisem popolnoma brez sadu. Svojega angela varuha prosim, naj gre mesto mene k sv. maši in mi prinese sv. blagoslov, in kadar slišim glas zvona, se v duhu združujem s tistimi, ki so tam pričujoči. Kako srečen bi bil, ko bi mogel vsak dan k sv. maši! Kako srečni ste vi, da vam je mogoče iti vsak dan!"

Ob teh besedah mi je bilo, kakor bi nebeška svetloba posvetila v mojo dušo. Res je, imela sem vsak dan čas iti k sv. maši, a storila nisem tega nikdar.

Od tega dne nisem mogla slišati cerkvenih zvonov. Bilo mi je, kakor bi klicali: "Kako srečna ste, da vam je mogoče iti vsak dan."

Miloščina.

“**K**AKOR voda pogasi žejo, tako miloščina grehe.” (Sir. 3, 33.) “Odpri revežu svojo roko, da bo popolna tvoja sprava in tvoj blagoslov.” (Sir. 7, 36.) Zato tudi trdi sv. Tomaž, da ima miloščina večjo moč nego molitev. Red benediktincev in nekateri drugi redovi imajo navado, da dele miloščino siromakom za umrle sobrate. Sv. Marjeti Kortonski se je pritoževala neka duša: “Ko bi ljudje vedeli, iz kakšnih muk nas rešijo z dobrotelostjo, bi gotovo vse razdelili med uboge.” Seveda gleda Gospod pri miloščini edino na naš dobri namen. Uboga vdova je dala samo vinar, a je vendar več darovala neko bogataš s svojim velikim denarjem. Samo ljubezen daje našim delom pravo ceno pred Bogom. Duša je več vredna nego telo; zato tudi duhovna dela usmiljenja dušam več pomagajo nego telesna dela usmiljenja.

Leta 1649 je pisal kolinski knjigarnar Viljem Friess, patru Jakobu Montfortskemu iz Jezusove Družbe te-le vrstice:

“Sporočam vam, prečastiti gospod, čudovito ozdravljenje svojega sina in svoje žene. Ob praznikih sem čital vašo knjižico, ki ste jo dali tiskati pri meni in ki govori o ljubezni do umrlih. Baš ko sem bil poglavljen v čtivo, so mi prinesli žalostno vest, da je moj štiriletni sinček nevarno zbolel. Bolezen se je shujšala tako, da so zdrav-

niki dvomili o njegovem ozdravljenju. Začelo se je že govoriti o njegovem pogrebu. Jaz pa sem trdno upal, da ozdravi, če napravim obljubo v korist dušam v vicah. Zgodaj zjutraj sem se napotil v cerkev, iz vsega srca sem klical božje usmiljenje ter obljubil, da bom razdelil sto vaših knjižic med vernike, da se vzbudi v njih sveta gorečnost, pomagati rajnim. Ko sem prišel domov, je bilo otroku že boljše. Imel je tek do jedi in naslednji dan je bil že toliko zdrav, da je mogel vstati in hoditi. Svojo obljubo sem izpolnil. — Komaj pa so pretekli trije tedni, mi je zbolela žena. Tako silno jo je treslo po vseh udih, da je omedlela in padla na tla. In potem vsak dan hujše. Čez nekaj dni ni mogla ničesar več zavžiti, tudi govor je izgubila. In h komu sem se iznova zatekel v tej novi stiski? K vernim dušam v vicah. Saj sem še nedavno okušal njihovo pomoč. Tudi tokrat sem trdno zaupal, da bom po njihovi priprošnji dosegel tudi ozdravljenje svoje žene. Zopet sem šel v cerkev, zopet sem goreče molil. Potem sem obnovil svojo obljubo, da, podvojil sem jo. Obljubil sem razdeliti dvesto takih knjižic. Ko sem se po tej molitvi vračal domov, prišli so mi naproti moji domači, ki so mi sporočili radostno novico, da je bolni ženi bolje, da je začela zopet govoriti itd. Ni trajalo dolgo, da je mogla iti z nami v cerkev in se tam Bogu zahvaliti za vrinjeno zdravje.”

Glas rajnkega.

POKOJNI moravski nadškof Stojan je name-raval l. 1923 izdati pastirski list o duhovniškem poklicu. Toda bolezen mu je to zabranila. Časopis “Život” je v osmi številki, letnik 1923 objavil njegovo sporočilo dijaški mladini, ki tako lepo slika njegovo skrb za bodočnost ciril-metodijske dediščine. “Bolest me trga, pravi, “ko vidim pomanjkanje duhovniškega naraščaja v naši domovini. Na njivi sv. Metoda so vedno redkejša in redkejša vrste delavcev. Preživljamo težko dobo, polno nesrečnih zmešnjav. Pod raznimi goljufivimi gesli se stresajo temelji vere in nrvnosti. Sveta dediščina očetov, oporoka sv. Cirila in Metoda je v nevarnosti. Ni duhovnikov, kateri bi se iz ljubezni do Kristusa požrtvovalno posvečevali dušnim potrebam našega dragega ljudstva in ubraniti našemu narodu sveto ciril-metodijsko oporoko proti vsem, ki jo v današnjih razrvanih časih potvarjajo ali uničiti skušajo.

Blaga mladina! Ti stremiš in želiš storiti čim več dobrega za blagor ljudstva, ki si iz njega

izšla. V nobenem drugem stanu se ti ne odpira možnost tako velikega, tako vsestranskega in za-služnega dela kakor v duhovniškem stanu. Se-veda, poštati katoliški duhovnik v tako težki dobi kot je današnja, ko se katoliška cerkev tako strast-no napada, ko nasprotniki s slepim sovraštvom omalovažujejo tudi najpožrtvovalnejše delo du-hovnikovo, ko mu odrekajo vse zasluge in sumni-čijo tudi najčistejše naše namene, je junaštvo. Toda junaška žrtev za Boga in za rešitev duš sredi nepriznanja in zasmehovanja je najplemenitejši čin, ki ga je zmožno človeško srce. Ko je umiral sv. Ciril v Rimu, je prosil ganljivo sv. Metoda, naj ne zapusti dragih Moravanov, naj nadaljuje za-početo delo. Podobno prosim tudi jaz vas: Pre-ljuba mladina, ne zapuščaj našega dragega ljud-stva, ki potrebuje gorečih duhovnikov, ne prepu-ščaj dela sv. Cirila in Metoda sovražnikom, reši in ohrani našemu narodu sveto dediščino očetov.

Iz kraljestva luči in teme.

P. Hugo.

L'ORA DI BARABBA — URA BARABE.

Tako se glasi naslov neke knjige italijanskega pisatelja Dominika Giuliotti, iz prijateljskega kroga znanega konvertita Giovanni Papinija. Pod imenom svetopisemskega Barabe, ki so ga Judje mesto Kristusa zahtevali od Pilata, pisatelj duhovito riše modernega človeka, ki je Boga zgubil. Takole ga opisuje: "Človek, ki nikjer več ne najde Boga, vsepovsod išče omame . . . Ne more biti sam, nima pokoja. Ko bi mu bilo le za trenutek moč videti, kako globoko se je pogreznil, bi omedlel od groze. Njegov beg je beg pred samim seboj. Razrvan od notranjega nepokoja, obupno zahteva od svojih bankovcev, naj mu pri-skrbe vsega mogočega divjega razveseljevanja in mu nadomesti Kristusa. Toda ta nadomestek ga ne zadovolji, s tem Kristusom je proč. Vse visoko leteče misli, ki jih je moderni človek imenoval vzore, so se mu pred nogami razblinile v nič. In tako ostane grozotno osamljen, sam s

svojim mamonom" . . . Pisatelj je vso to praznoto in grozoto brez Boga sam okusil. S Papi-nijem je spadal v krog pagan-sko-liberalnih književnih umet-nikov. In z njim je našel tudi pot nazaj k Bogu. Pa bi jo rad pokazal tudi drugim. Pravi, da je moderni človek z norenjem za napačno svobodo duha zapra-vil Boga. Dobesedno piše: "Moj duh ne potrebuje svobode, am-pak avtoritete. Sproščen se zgu-bi in otemni. Bogu podvržen se zbere in razbistri. Z najvišjega vrha vere ima jasen pogled in razgled. Iz katoliškega nauka, ki je vzvišen nad vsakim naravo-slovnim znanjem, mu odseva žarka luč, ki je svetila že pred stvarjenjem. Jaz verujem, ker so se obljube božje spolnile, se spolnujejo in se bodo spolnjeva-le. Jaz verujem, ker čutim tako v sebi, kot nad seboj duha božje-ga življenja. Jaz verujem, ker Cerkev, ustanovljena od Kristu-sa, božjega poslanca in Sina, trdno stoji, ko se vse okrog nje ruši v prah . . . Zato hodim k

sv. spovedi, k sv. obhajilu . . . Ta brezpridržna, popolna in ab-solutna vera me dviga, me oči-ščuje, me posvečuje in dela vrednega biti tempelj božji . . . Nikake prevare, nikake skušnja-ve, nikake grožnje, ne satanska čuda, niti še tako grozne muke mi ne morejo izsiliti lažiprizna-nja, da ni Boga." — Zares, danes je ura Barabe! Po vsem svetu se razlega ena mogočna zahteva: Izpusti nam Barabo! Na križ s Kristusom! Samo Amerikancev je v tem koru se-demdeset milijonov, tedaj več kot polovico. Z mamonizmom in vsem kar ji on nudi, si priza-devajo nadomestiti Kristusa. Pa zastonj! Obupni vzdihli o pra-znoti srca in o neznosnem bre-menu življenja, ki odmevajo iz njih duševnih proizvodov in kr-vavi dokazi samomorov so temu glasna priča. Da bi tudi ti s Pa-pinijem, Giuliottijem in drugimi našli pot nazaj h Kristusu, viru srečnega to in onstranskega živ-ljenja.

ANGLIKANI VPELJUJEJO SPOVED.

Luther je bil, kot znano, velik sovražnik zasebne spovedi. Nje-na odprava je bila nedvomno ena največjih vab za protestan-tizem. To mržnjo do zasebne spo-vedi so podedovale vse brezšte-vilne protestantske sekte. Reši-tev iz tega "rimskega suženjstva vesti" so smatrale za eno glav-nih pridobitvenih točk reforma-cije. To prepričanje je med nji-mi prevladovalo do novejšega časa in deloma še prevladuje. Nekoliko bolj tihi so sicer začeli postajati o tem "rinskem mu-čenju", ko so se jeli oglašati

razni, tudi nekatoliški, da celo brezverski znanstveniki, zdrav-niki, dušeslovci, statistikarji in odkrito izjavljati, da je Luther z odpravo zasebne spovedi od-vzel svojim privržencem naj-boljše razbremenilno sredstvo za razne srčne vsedline, ki ljudi more in teže, mestoma do obupa nad življenjem in samomora. Statistkarji so na podlagi šte-vilk dokazali, da je med prote-stanti sorazmerno mnogo več sa-momorov, kot med katoličani. In to zato, ker se katoličan s spo-vedjo lahko razbremeni in nano-

vo zaživi, kar protestant ne mo-re. Te zgolj naravne, dušeslovne dokaze za blagoslov zasebne spovedi, so protestanti nekaj ča-sa molče prehajali. Zdaj pa ču-jemo iz anglikanske cerkve, da je zopet začela uvajati zasebno spoved, za katero je imela prej le posmeh in zaničevanje. Nižja zbornica njih sinode, takozvana "konvokacija" v Canterbury je zahtevala postavno uvedbo in uredbo spovedne prakse. Zaseb-na spoved je bila mnogokje že dozda v navadi, čeravno je bila protipostavna. A zdaj je imeno-

vana zbornica zahtevala, naj se za posamezne škofije postavno določijo duhovniki-spovedniki,

ki bodo ljudem v intimnih dušnih zadevah na razpolago. Kajpada je to zopet ena krepka za-

ušnica Luthru, kakoršnih je od svojih lastnih vernikov že več dobil.

PREKLETSTVO AVTOMOBILA.

Avtomobil je velik blagoslov za človeštvo. Kdo bi to tajil. A je tudi veliko prekletstvo zanj. Tudi to je treba priznati. Amerika, ki je z avtomobili najbolj obdarjena, je po njih tudi najbolj udarjena. Statistika je dokazala, da je v Ameriki zadnjih 15 let avtomobil zahteval 325.000 smrtnih žrtev. To je 25.000 več kot so jih zahtevale vse vojske, kar jih je doslej Amerika vojevala. Samo zadnje leto jih je po avtomobilskih nesrečah našlo smrt 29.000 in 850.700 je bilo bolj ali manj ranjenih. Približno toliko jih je zadnje čase vsako leto. Z drugimi besedami povedano, avto vsako leto eno milijonsko mesto spremeni v veliko mrtvašnico in še večjo bolnišnico. Vzroki teh nesreč na debelo so kajpada različni, deloma na

strani pomanjkljive cestne uprave, deloma na strani voznikov, deloma pa na strani pasantov. Polovico vzrokov je po ugotovitvi nesreč "slučajnih", za katere moralno ni nihče odgovoren. A slučaj je "bog norcev" pravimo. Tudi ti "slučaji" imajo svoje moralne vzroke, le da jih niti poklicna oblast, niti javno mnenje noče priznati. Njih najgloblji vzrok je prekletstvo mašine. Moderni človek, s tako razvito tehniško, a tako zanemarljivo moralno kulturo, postaja vedno večji suženj mašine. Ne on nje, ampak ona ga je obvladala. On drvi s svojim avtom v dalje, ne kot ne bi imel časa, ali bi se mu kam tako mudilo, ampak zato, ker ima avto zmožen vedno večje brzine. Odkar je srce Bogu

ukradel, bega in divja kot tat za nadomestki zanj, magari preko trupel. Podpira ga otopelo javno mnenje, ki avtomobilskih človeških žrtev ne smatra več za nekaj grozotnega. Preveč vsakdanje so mu. Ko je ob torpediranju "Lusitanije" poldrug tisoč Amerikancev zgubilo življenje, je završalo po celi Uniji in jo pognalo v vojsko. Letnih 30.000 smrtnik in preko 800.000 drugih avtomobilskih žrtev, ki statistika, hladno vzame na znanje, kot bi šlo za kake povožene pse, ki brez gospodarja begajo z alleya na alley brskat za kakimi odpadki. O, da, to veliko pokopališče avtomobilskih žrtev in še stvo za moralno krivdo moderne-ogromnejša bolnica, je preletga človeka zaslužjenega mašini.

ALI H KRISTUSU ALI K VRAGU.

To je malo poulično izražen smisel nekega govora kanadskega trgovinskega ministra Mr. Stevensa. Ko je odkrito povdabil, da je glavni vzrok vladajoče svetovne, socialne in gospodarske krize ta, ker se je kulturno človeštvo izneverilo krščanskim načelom, je vpoštevajoč kanadske razmere nadaljeval: "Z ozirom na izvrstni duh in visoko moralno zavest, ki preveva ka-

nadsko ljudstvo, upam, da za uveljavljenje socialnega miru in reda ne bo treba rabiti nasilnih sredstev. Ko bi se pa našli taki, ki bi iz pohlepa in skoposti ne hoteli priznati krščanskih socialnih načel in ne pokazali smisla za dobrobit delavskih slojev ter narodno blaginjo, se bo treba zateči tudi k sili. Toda sem trdno uverjen, da bo točasna gospodarska kriza sama iz sebe rodila spoznanje, da je v socialnem in

gospodarskem življenju boljše vpoštevati načela krščanske morale, kot pa slediti kakemu materialističnemu, osebni dobičkalnosti prikrojenemu programu. Če vprašamo ljudstvo, koga izmed velikih osebnosti človeške zgodovine smatra za najvrednejšega in najbolj poklicanega, da nam začrta nov program življenja, nam bo velika večina odgovorila: Jezus iz Nazaréta!"

KAJ BOTE K TEMU-LE REKLI?

V ameriški filmski veletvornici Hollywoodu je vposljenih preko sto umetnikov in umetnic v tej stroki. Mnogi njih imajo znatno večjo plačo kot predsednik Združenih držav. Najvišji honorar, ki ga ta centrala plačuje je \$315.000. Najmanjši pa morda \$150 na teden, ki ga

je doslej prejemal neki petletni deček. A ta otrok je na pobudo svojega očeta bankirja napovedal štrajk, ako mu ne povišajo plače na \$2500 tedensko. Popolnoma sicer ni zmagal, a zvišali so mu tedensko plačo na \$1500 tedensko. Če to ni vnebovpijoča krivica, bote dejali ni nič. Pet-

letni otrok ima \$1500 tedensko, družinski oče s kopico otrok pa morda \$20 in še vesel je, če jih more trdo zaslužiti. Gotovo, da je to krivica, res vnebovpijoča krivica. A kje so krivci? Ne li morda tudi v vrstah onih, ki stiskajo pesti nad to krivico? Li menite, da v Hollywoodu zase

izgotavljajo filme, katerih večji stanejo na milijone, manjši pa na stotisoče dolarjev? O ne! Oni vedo, da se jim bodo stokrat poplačali. In od koga? Od gledavcev. Med gledavci je pa na milijone takih, ki od svoje 20 dolarске tedenske plače en del obračajo za kino. Ta je kajpada bolj

potreben kot sol. Da celo takih ne manjka, ki z državno podporo, od katere žive, podpirajo kino in s tem doprinašajo svoj nemali delež k omenjenim visokim plačam. Pa če bi od tega res imeli kak moralni dobiček, ali vsaj kak umetniški užitek, bi še ne

rekel. V resnici jih polovica filmov moralno kvari, ker so usmerjeni na živaljsko plat človeka. Evo vam krivcev, o katerih bi nekdanji dunajski apostol P. Abel dejal, da so bolj neumni kot podgane. Kajti podgane nastavljenega jim strupa ne plačujejo same, ti pa.

PROHIBICIJSKI MUZEJ.

Ameriška prohibicija je zaenkrat mrtva. Niso pa mrtvi prohibicionisti. V ozadju se organizirajo, da v ugodnem trenutku znova posuše Ameriko. Mokri to dobro vedo in tuhtajo, kako bi jim enkrat za vselej izpodnesli tla ter javno mnenje obrnili proti njim. V ta namen so zamislili takozvane prohibicijske muzeje. Prvega je dobil New York, ki je bil že od nekdaj bolj moker. Stal je blizu 4 milijone dolarjev. V njem je razstavljeno vse mogoče, kar prohibicijo stavlja v kar moč slabo luč. V eni izmed prostranih dvoran je videti pisano zbirko raznih sredstev, ki so se jih prijatelji alkohola posluževali za nabavo in razpečevanje alkoholnih pijač. Tu najde te obleko, spodnjo in zgornjo, skrivnimi žepi, ženske ročne torbice s skrivnostnimi predalčki, dežnike z votlimi palicami, razne

posode z dvojnimi dnovi, škatle za muzikalne instrumente, itd. Sama skrivališča za "munšajn". Pa takih sredstev so se posluževali le mali tihotapci. V drugi dvorani vidite prevozna sredstva butlegerjev na debelo, oklopne avtomobile itd. Vse to so graditelji muzeja od raznih tihotapcev na drobno in na debelo za drag denar pokupili in razstavili. Različne nesreče in druge krvave dogodbe, ki jih je zgodovina prohibicije tako polna, predstavljajo fotografije in slike. Ena dvorana pa je obložena s stenskiimi kartami, ki pojasnijo kje in kake žrtve je zahtevala prohibicija. Na razpolago so statistični podatki, koliko jih je pomrlo radi strupenega žganja, koliko prohibicijskih agentov, policajev in drugih je padlo v večjo slavo in čast prohibicije, koliko je državo stal ves aparat

za njeno forsiranje in kake ogromne dobičke so delali butlegerji. Podobne muzeje nameravajo "mokri" otvoriti po vseh večjih mestih. Celo na potujoči muzej mislijo, ki bi po manjših krajih na ta način diskreditiral prohibicijo. Vse to res nazorno kaže, da prohibicija ni streljala ameriškega naroda, kar so si suhači in drugi od nje obetali. Res je pa tudi, da bi suhači na enak način lahko propagirali prohibicijo. Njih muzeji v obrambo in priporočilo prohibicije bi ne bili nič manj pestri. Kajti vsakovrstne nekrvave in krvave žrtve svobodnega uživanja alkohola niso manjše kot prepovedanega začasa prohibicije. Zato bi bilo boljše take muzeje postaviti na širšo podlago. Nazorna šola naj bi bili zoper alkoholizem sploh, naj bo postaven ali protipostaven.

KAKO DOLGO ROKO IMA PRAVICA.

Človeška pravica ima navadno samo tako dolgo roko, da doseže neposredne krivce in njihovih soudeležence. A pravica kot taka, zlasti še krščanska pravica, bi morala imeti tako dolgo roko, da bi zgrabila in kaznovala tudi posredne krivce in oddaljenejši sokrivce. Kajti ti so često pravi očetje zločina, med tem ko so neposredni zločinci in njih pomagači le izvršilni organi. Tega mnenja o dolžnosti pravice je Avstrija. Najprej je kaznovala neposredne morivce kanclerja Dollfussa. Zdaj so pa prišli na

vrsto posredni krivci, ki so z moralno ali materialno podporo pripravljali nazijski puč, katerega žrtev je postal Dollfuss. Med temi so razni državni uradniki nazijskega mišljenja, ki jih vlada odslavlja. Potem različna podjetja, ki so delavstvo moralno silila v nazijske vrste in puč financirala. Ta podjetja bodo morala zdaj vse stroške, ki jih je njegov zlom povzročil in vso narejeno škodo poravnati. Samo na Štajerskem je dozdaj vlada tem podjetjem naložila 600.000 šilingov kazni. Poleg tega jim je

zapretila, da jim bo v ponovnem slučaju nelojalnosti odvzela obratovavno dovoljenje. Ko bi pravica vedno iskala tudi posredne krivce, bi često morali tudi starši z otroci v ječo, učitelji z učenci, poglavarji s podložnimi uredniki in pisatelji z bravnici. V slučaju Dollfuss pa sam neški "Fuehrer" Hitler, kot je bilo zadnje čase dokazano. A tako daleč človeška pravica navadno ne sega. Neskončno pravična roka božja pa bo enkrat vse te dosegla in jim odmerila kazni, ki so jo zaslužili.

Sv. Alfonz Liguori pripoveduje.

A kraju, kjer se je zadrževala blažena sestra Katarina iz samostana sv. Avgušтина, je živela žena po imenu Marija, ki je že od mladosti živela pohujšljivo življenje, tako da so jo prebivalci izgnali iz mesta. Prebivala je potem v votlini za mestom, in je tam kmalu potem umrla brez sv. zakramentov in brez pomoči. Sestra Katarina, ki je sicer veliko molila za duše v vicah, se te uboge grešnice ni spominjala v molitvah, smatrajoč jo — kakor vsi drugi — za pogubljeno. Po štirih letih, vprav ko je molila, se ji je prikazala duša iz vic in ji rekla: "Sestra Katarina, za vse rajne moliš, samo zame nimaš sočutja in usmiljenja." "Kdo si?" je vprašala služabnica božja. "Jaz sem ona uboga Marija, ki je umrla v votlini. Ko sem bila sama tam, vsa zapuščena in polna grehov, sem v zadnjih trenutkih iz globočine svojega srca klicala k Mariji: "Pribežališče zapuščenih, ti si moje edino upanje! O, pomagaj!" In nisem molila zaman. Na priprošnjo Device

bila zamaknjena v nebo; in zagledala je zveličane-ga, o katerem ji je govoril Gospod. Nasproti ji pride mož v kraljevski slavi in časti, krasne zunanosti, z obrazom, ki je odsevalo z njega veselje in ljubeznivost. In vprašala ga je: "Kdo si in kako si dosegel toliko slavo in blaženost?" In nato je mož odgovoril: "Na zemlji sem bil morivec in zločinec; a ves to zlo sem počenjal bolj iz nevednosti in iz navade podedovane po starših nego iz brezbožnosti in hudobije, in zato sem po pokori dosegel usmiljenje. Toda sto let sem bil na kraju trpljenja in veliko sem pretrpel muk, predno sem bil popolnoma očiščen. Zdaj sem po nezasluzeni božji dobrotljivosti prišel v večno slavo."

Tudi tega nikar ne mislimo, da duše, ki so živele pobožno življenje, ne potrebujejo več naše pomoči. Sv. Terezija pripoveduje v svojem življenjepisu (poglavje 38): "V našem samostanu je umrla redovnica, pobožna duša, goreča v molitvah in v izpolnjevanju svojih dolžnosti; šele osemnajst

Prišla je vest iz slovenske domovine, da bota 28. oktobra tega leta stopila pred altar dva iz naše družine. Eden Clevelandčan Rev. Marcel Marinšek in eden Čikažan Rev. Lenard Bogolin.

Ave Marija in samostanske družine naše se pridružujejo rojakom po Ameriki in častitajo novomašnikoma ob priliki prve najsv. Daritve.

Prosimo Boga, da Vama da obilo gorečnosti za delo v Gospodovem vinogradu predvsem zdravja in moči.

Novomašnika bodita iz srca pozdravljena!

Marije in vsled resničnega popolnega kesanja sem ušla peklju, a moram zdaj še mnogo trpeti v vicah."

Sv. Dioniziju kartuzijanu je bilo naznanjeno, da je njegov oče umrl. Bil je silno žalosten in potr. Rad bi bil zvedel, kako se mu godi na onem svetu. Sklenil je, da bo prosil Boga za kako znamenje. In molil je k Bogu goreče; tedaj je zaslišal glas: "Kaj ti koristi tvoja radovednost? Bolje bi storil, ko bi molil za dušo svojega očeta, da bi bila rešena iz vic. Tako bi pomagal njej in sebi bi pridobil zasluženje." Globoko so Dionizija ganile te besede. S podvojeno gorečnostjo je jel moliti za svojega očeta in od te dobe ni nehal pomagati rajnim z gorečo molitvijo.

V prikaznih sv. Mehtilde čitamo: Ko je ta svetnica nekoč premišljevala o neskončni dobrotljivosti božji, ji je rekel Gospod: "Pojdi in glej na najmanjšega izmed blaženih, ki so v nebesih, da boš na njem spoznala mojo dobroto." Potem je

let je bila stara in vedno je telesno bolehalo. O njej sem za trdno mislila, da ji ne bo treba okušati trpljenja v vicah. Saj je preživela svoje mlado življenje v nedolžnosti, v udanosti v voljo božjo in v potrpežljivem prenašanju vseh bolečin. In vendar je morala, četudi za kratko časa, trpeti v vicah."

Bog je pravičen. Čim več milosti je komu dal, tem več čednosti pričakuje od njega.

Sv. Marjeta Marija Alacoque je nekoč na novo leto molila za tri umrle prijateljice. Dve sta umrli kot redovnici, tretja je bila v svetu. Gospod je rekel svetnici: "Danes ti hočem podeliti novoletno darilo. Katero izmed teh treh duš naj na tvojo prošnjo osvobodim? V globoki ponižnosti je prosila svetnica, naj Gospod sam odloči. In Gospod je rešil dušo osebe, ki je živela v svetu. Rekel je sv. Marjeti: "Manj me boli, ako vidim trpeti duše redovnih oseb, ker sem jim v življenju dal več sredstev za svetost in popolnosti."

P. Andlan pripoveduje:

“**P**RED leti sem sedel zgodaj zjutraj v spovednici stare univerzitetne cerkve na Dunaju. Vsa vznemirjena je prišla k meni ogrska baronica in prosila: “Prečastiti, pojdite hitro k mojemu možu, ki je pred težko operacijo. On vas bo sicer odklonil, toda jaz bi rada imela zavest, da sem vse storila za zveličanje njegove duše. Živel je že dolgo brezbožno in razuzdano.” Takoj sem vstopil v voz, ki je stal pred cerkvijo ter šel k bolniku. Baronica me je prijavila in vstopil sem.

“Vi ste tudi eden od tistih, ki so krivi vseh nesreč na svetu.”

“Le počasi, gospod baron, vse nesreče na svetu vendar nisem mogel zakriviti; blagovolite mi povedati, katere nesreče sem osebno povzročil.”

“Prišli ste, da bi me spreobrnil. Pustite to, in odstranite se.”

“Ne, gospod baron, nočem vas spreobrnil, prišel sem le, da vam nudim priložnost za to. Spreobrnil se morate sami.”

“Nimam grehov. To — in to — — to niso grehi. Končno pa, danes popoldne ob petih bo vsega konec.”

“Ali pa ne,” sem odvrnil hladno, “mogoče je, da boste danes popoldne ob peti uri, ko bo na tem svetu konec, vi na onem svetu tarnali in zdihovali v večnem ognju.”

“Oho, le s peklom mi nikar ne prihajajte, ki ga itak ni.”

“To pravite vi, gospod baron, jaz pa in z menoj tri sto milijonov katoličanov, neglede na ostale kristjane, verujemo nasprotno.” In tega vendar ne boste trdili, da so vsi bedaki in da ste vi edini pameten in moder.”

“Tega ne trdim.”

“Ako tega ne trdite, dovolite, da imamo mogoče le mi prav.”

“Mogoče, da, mogoče je.”

“Ako je to mogoče, je to danes ob petih tudi za vas mogoče. V tem slučaju mi ne morete zameriti, ako vam svetujem, da se proti tej možnosti zavarujete; ljudje se zavarujejo tudi proti možnosti zemeljskega požara. Mislijo si pri tem: “Pri meni, upam, požar ne bo izbruhnil,” pa se vendar zavarujejo.”

“Mogoče. Pa jaz se zdajle nočem poboljšati. Pri meni je itak vse zaman. Ne verujem v Boga, ne verujem v večnega sodnika.”

“In teh tri sto milijonov katoličanov?”

“Pustite me že na miru.”

Povedal mi je še nekaj “vljudnosti”, s katerimi mi je dal spoznati, da bi najrajši videl, da se čimprej odstranim. V takem položaju ga ni bilo

mogoče pripraviti na sveto spoved. Pomislil sem: Kaj, ko bi ga mogel vsaj k molitvi pregovoriti, zato sem začel iznova: “Dragi gospod baron, še nekaj. Ali ne bi hoteli vsaj enkrat malo k Bogu pomoliti?”

“Dajte mi mir z Bogom, saj ne verujem vanj.”

“Poslušajte: Zgodi se, da popotni človek potuje ponoči skozi gozd in si misli: Sam sem tukaj, čisto sam, nobenega človeškega bitja ni v bližini. Popotnik v temi zablodi, se spotakne in pade v globoko vodo. Komaj se izvleče nekoliko iz vode, vpije iz vseh moči na pomoč. Se mu boste smejali in mu očitali, da ravna nespametno?”

“Nikakor ne.”

“Resnično, ta ali oni utegne vendar slišati njegove klice na pomoč. Ako ta mož ne ravna nespametno, dasi je prepričan, da ni nikogar v bližini, bi tudi vi ne ravnali nespametno, ko bi vsaj pogojno klicali Boga na pomoč. Taka pogojna molitev še ne ponižuje časti in dostojanstva moža, ki dvomi in omahuje.” Naenkrat me baron začudeno pogleda in pravi odkrito: “Prečastiti, vi govorite povsem pametno.”

“Toda zdaj vam hočem še nekaj reči. Za sprejem, kakoršnega od vas — kot plemič od plemiča — nisem pričakoval, mi morate dati zadoščenje.”

“Oprostite, na to res nisem mislil. Prosim, izvolite sesti, tukaj so cigarete. Prižgala sva si in poslej je šlo vse bolj prijetno in prijazno. Rekel sem: “Od zadoščenja ne odneham.”

“In kako naj vam dam zadoščenje?”

Tako, da rečete nekolikokrat, preden greste k operaciji: Ljubi Bog, če res si, kakor uči katoliška cerkev, pomagaj tudi meni. Je to pod vašo častjo?”

“Ne.”

Glejte, to globoko mišljenje imam o božji dobrotljivosti, da trdim: “Ako pride človek Bogu samo za korak naproti, mu Bog pride sedem korakov naproti. In trdno upam, da se bo operacija posrečila, če boste tako molili.”

“Potem bi vi bili dober prerok.”

“Nisem ne prerok, ne sin preroka. Edino veliko zaupanje imam v dobroto in usmiljenost božjo. Torej ostane pri dogovorjenem zadoščenju?”

“Da, to vam obljubljam.”

“Docela resno.” In ločila sva se.

“Ali resno, gospod baron?”

Operacija se je posrečila in čez nekaj tednov sem videl barona na njegovem običajnem prostoru ob oknu znane kavarne. Na glavi je imel usnjeno

obvezo, čital je časopise in kadal cigaro. Ko me je zagledal, mi je z roko pokimal v pozdrav. Preteklo je leto dni. Nekega dne je prihitel k meni v sobo starejši gospod, bivši tovariš in udeleževalec baronovih ekscentričnosti. "Hitro, častiti gospod, baron N. me pošilja. Bolezen se je zopet nenadoma pojavila. Tokrat prosim sam, da ga obiščete. Voz čaka spodaj."

Šel sem v cerkev po Najsvetejše in po sv. olje in odhitela sva. Prišel sem v stanovanje in sem našel barona popolnoma spremenjenega. "Prečastiti, umreti hočem kot dober kristjan. Prosim, pomagajte mi." Z otroško pobožnostjo se je spo-

vedal ter prejel sv. zakramente za umirajoče. Bil je njegov poslednji večer.

Stari baronov prijatelj me je spremljal domov. Medpotoma me je potrkal po rami in mi prijateljsko rekel: "Prečastiti, vse ste dobro napravili. Zanesem se na vašo pomoč, kadar bo z menoj huda."

"Dragi gospod, to pomoč imate lahko takoj. Nima vsakdo take sreče kakor vaš prijatelj."

"Ne, ne, prečastiti, pozneje, zdaj še ne."

Pozneje je bilo že prepozno. Starec je umrl nekaj mesecev kasneje nanagloma. Bog je usmiljen, a tudi pravičen.

Gori! Gori!

PRED nekaj leti je izbruhnil požar v nekem skladišču irskega mesta s tako silovitostjo, da je bila v par minutah cela stavba en sam ognjeni zubelj. Stanovalci so komaj utegnili rešiti svoje življenje. Vsi so se oddahnili, ko so zvedeli, da so razven enega brez vsake poškodbe oteti iz nevarnosti. A naenkrat je zaoril med množico krik groze in strahu. Pogledi vseh so bili obrnjeni k oknu pod streho, kjer se je desetletni deček z bledim obrazom in prestrašenimi očmi zamašil izruvati železno omrežje iz okna. Pogumni možje planejo naprej v blaznem prizadevanju, da rešijo fantka. Nič manj pogumni jih zadržujejo: Nikar! Ali ste blazni, da silite zdaj v goreče poslopje? "Stopnice gore," kričijo, "vsak hip se lahko zruši streha — Bog pomagaj ubogemu otroku, kmalu bo konec njegovega trpljenja."

Eden izmed gasilcev se splazi v gorečo hišo, naravnost med besneče plamene. Smrtna tihota zavлада med množico. Obrazi krepkih mož pošastno oblede, kajti nikdo ni pričakoval, da se junak vrne. Naenkrat se iztrgajo iz tisočerih grl navdušeni vzkliki, klici, veseli pozdravi. Zakaj? Ob oknu stoji junaški gasilec, držeč v svojem na-

ročju dečka nepoškodovanega. Urno se spušča z njim doli in v nekaj trenutkih sta rešitelj in rešenec stala na tleh, vprav ko se je plapolajoča streha zrušila s treskom.

Plemenito je bilo to dejanje. Srca vseh so občudovala neznanega junaka. Ali kaj je pravzaprav storil? Rešil je dečku življenje, dal mu je nekaj kratkih let življenja na tem ubogem svetu, ki je tudi v najboljšem slučaju le solzna dolina. A duša? Kaj pa duša? Rešiti dušo? Kaj to pomeni? Rešiti dušo pomeni oteti človeka iz brezkončnih, večnih, peklenskih muk, iz plamenov brezdanjega brezna in dati mu neizrekljivo blaženost nebeško za vso večnost. Plemenito delo storimo, ako rešimo bližnjemu življenje, ki traja samo nekaj let. Neprimerno plemenitejši čin je rešiti dušo neskončnega gorja in bede. Koliko zadovoljnost bi občutili, ako bi ob smrti mogli reči: V nebesih je sedaj duša, ki bi bila v peklju, ko bi mene ne bilo. V koliko tolažbo bi bila taka misel umirajočemu človeku, s kakim zaupanjem bi šel pred sodni stol božji, ko bi se mogel ozreti nazaj in reči: "Moje življenje na zemlji je pomagalo rešiti vsaj eno nesmrtno dušo."

Mladi Anglež.

Bilo je v Moskvi, pozno zvečer, ko je nekdo pozvonil pri vratih. Odprem, mlad Anglež vstopi in vprašuje: "Prečastiti, pravkar sem prišel z brzovlakom iz Pariza in jutri popoldne ob petih moram potovati dalje v Sibirijo. Prosim, kdaj je tukaj jutri sv. maša? Rad bi šel k sv. maši,

potem si ogledam mesto in potujem dalje." "Jutri je sv. maša ob sedmih. Toda vi ste vsled dolgega potovanja utrujeni, ne bo vam mogoče priti." — "Zakaj ne bi? Najprej hočem opraviti svojo dolžnost. Potem imam še dovolj časa, da si mesto ogledam." (P. Wierczinsky.)

Baragova čuda.

P. Hugo:

ZA dela, ki jim v naravi ne vemo vzroka, imamo Slovenci dva izraza: čudež in čudo. Naši slovnicearji med tema dvema pojmom navadno ne delajo nikakega razločka. Oba nemško prestavljajo z Wunder, čudež, oz. Wunder prestavljajo s čudež in čudo. A pri vsakdanji rabi pod besedo čudež nekaj drugega razumemo kot pod besedo čudo. Čudež nam je, kar očitvidno presega naravne sile in zahteva nadnaravnih, ali kot pravi modroslovlje in bogoslovje: čudež prvega razreda, za katerega je treba iskati zadostnega vzroka izven celokupne narave.... Čudo nam je pa pa je morda le naravno, samo da zaenkrat ne moremo, kar na videz presega naravne sile, v resnici remo razložiti. Da ta razloček res deloma, kaže naše govorjenje. Često govorimo o čuda lepi melodiji, ne pa o čudežno lepi.

Dobro je, zlasti z versko-cerkvenega stališča, da ta razloček tudi ohranimo in še bolj poudarimo. Kajti o čudežih je z versko-cerkvenega stališča nevarno govoriti. Mi nismo poklicani kaj za pravi čudež razglasevati. O tem ima zadnjo, odločilno besedo sv. Cerkev. Ona ima zadnjo, odpreveduje govoriti o pravih čudežih, dokler jih ni ona kot take spoznala in potrdila. Papež Urban VIII. je z apostolskim pismom 30. okt. 1629. med drugim tudi zabranil govoriti o kakih čudežih ali čudežnih uslišanjih na priprošnjo tega ali onega svetnika, blaženega, služabnika božjega. Če že kdo o teh govori ali piše, sme le z izrecnim pridržkom, da končno sodbo o vsem tem prepušča nezmotljivi materi sv. Cerkvi. Pač pa se za dela, za katera v naravi ne najdemo zadostnega vzroka, lahko poslužujemo besede čudo, ker s tem nočemo reči, da je vzroka iskati edinole v nadnaravi. Morda je v naravi, le mi ga ne moremo najti.

Zato zgoraj nisem zapisal: Baragovi čudeži, ampak: Baragova čuda. Iz njegovega življenja se poroča več takega, kar si sodobniki niso mogli po naravni poti razložiti in ne moremo mi. Njegova sestra Antonija piše 8. sept. 1837 z Mackinaca: "Čujem o njem stvari, ki se zde v resnici nadčloveške in ki jih more le kak posebni ljubljenec božji vršiti." Škoda, da jih v podrobnosti ne omenja. Njegov življenjepisec Rev. Krizostom Verwyst, O. F. M. pa ve poročati tudi o nekaterih posameznih čudovitih slučajih, o katerih so mu pripovedovale verodostojne osebe. Tako mu je S. Julija iz "Družbe sester sv. Jožefa" v Carondelet, St. Louis, Mo. povedala, da je neki delavec, ki je bil na tem, da mu bodo morali nogo odrezati, hipoma ozdravil, ko se je doteknil kolena s koščkom sveče, ki jo je Baraga umirajoč držal v roki. Neki

duhovnik mu je nasvetoval naj se zateče k Baragi, ki je imel toliko ljubezen do bolnikov, ter mu tudi priskrbel košček dotične sveče.

Drugi slučaj, ki ga Rev. Verwyst navaja, je čudovito ozdravljenje neke farmarice med Marquettom in Negaunee. Ta žena Mrs. V. je mnogo trpela na oteklini v kolenu, ki se je zdela neozdravljiva. Ker je imela Barago za svetega moža, je šla k njemu po pomoč. Njegovo postrežnico je poprosila, naj ji da kako staro Baragovo nogavico, da jo obuje na bolno nogo. Postrežnica je dejala, da ji brez njegovega dovoljenja ne more postreči. Ko ga je za to vprašala, ji je dejal: "Daj ji, kar želi!" Žena si je obula nogavico. Zastarela oteklina je začela plahneti in kmalu zginila. A se je čez deset let znova pojavila. Za kazen. Ženi je neki tat izmaknil surovo maslo, ki ga je pripravila za prodaj. A topot se ni obrnila na Barago, ki je bil takrat že mrtev, ampak je šla vprašat neko vedeževko, kje naj išče tatu. Ko je to storila, ji je noga takoj začela zopet otekati.

Rev. Verwyst izraža željo, naj bi se raztresena poročila o teh in podobnih čudovitih dogodkih iz Baragovega življenja zbrala, dokler njih priče še žive, ter predložila pristojni cerkveni oblasti, da jih overovi in preišče. Se je li kdo tega dela v splošnem res lotil, mi ni znano.... Pač pa mi je te dni prišla v roke overovljena izjava o dveh takih čudovitih dogodkih, podana od očitvidne priče. Gre za naglo ozdravljenje neke žene in še za neki drugi zagonetni pojav. Dotična očitvidna priča je o vsem tem pripovedovala Rev. Jodocyju, župniku pri sv. Janezu Krst. v Marquette, Mich. Ta je ob priliki Baragove slavnosti v Marquetteu l. 1930 njeno izjavo napisal in podpisal. Nato je z njo še dva druga duhovnika poslal k dotični ženi, da bi jo še pred njima ponovila in bi je potem kot priče podpisala. Našla sta sicer ženo, a ji je vsled starosti že tako spomin opešal, da ni sta mogla ničesar več iz nje spraviti. Kljub temu je ta izjava, ponovno podana imenovanemu župniku in z njegovim podpisom potrjena, doslej še najtrdnější dokaz, da sta bila Baragovo življenje in smrt ožarjena s čudovitimi dogodki, ki jim ne vemo vzroka. Izjava dobesedno iz angleškega prestavljena se takole glasi:

St. John — Baptist Church
Rev. M. Jodocy, Pastor
Marquette, Mich.

5. avg. 1930.

Izjava podana od Mrs. James Beaudry, 1014
Pine St. Marquette, Mich.

Moje ime je Mrs. James Beaudry, roj. Marija Melvina Vincent. Imam zdaj 83 let. Ko sem imela 8 let, me je vzela k sebi in vzgojila Mrs. Mihaela Longtin, ki je do svoje smrti živela v Marquette, Mich. 116 Rocx St. Par let pred smrtjo škofa Barage l. 1868, je Mrs. Longtin pajek v nogo pičil. Hitro si je nataknila svoje nogavice, ki so jih ji odzunaj prinesli in ko je prišla iz cerkve domov je čutila bolečine in noga ji je otekla. Kljub vsem obkladkom je njeno stanje postalo tako, da je bilo treba poklicati zdravniško pomoč. Dolgo je bila priklenjena na posteljo in njeno stanje se ji ni izboljšalo. Spominjam se, da so jo zdravili z mrzlo vodo, ki so jo pustili kapati v njeno odprto rano. Father Bourion, ki jo je prišel pogledat, ji je obljubil, da ji bo prinesel nogavice škofa Barage, da pozdravi njeno nogo. To se je zgodilo. Ko jih je skušala natakniti, je hipoma ozdravela, vstala, mogla hoditi okrog in delati. Bila je lastnica večje stanovanjske hiše (boarding-house). Večkrat sem videla tiste nogavice. Bile so surovo pletene (rib-knitted), volnene, spodaj rujave, zgoraj bele. Bile so še vedno na istem mestu in v isti omari, ko je umrla.

Ko je škof Baraga umrl, je bil na lepem canapeju položen na mrtvaški oder. Pogrinjala je oskrbela Mrs. Louis Preville, ki je imela jako lepo platno. Ko je bilo po pogrebni sv. maši truplo preloženo, so ženske videle na belih pogrinjalih številne vijoličaste križce. Razrezale so pogrinjala in si ostanke svetega moža med seboj razdelile.

Predstoječa izjava je bila od očitne priče ponovno dana, ne samo meni, ampak še mnogim drugim, pa vedno na isti način.

Rev. M. Jodocy, l. r.

Zanimivo je, da so v dveh slučajih izrednih ozdravljenj, ki se pripisujejo služabniku božjemu Baragi, njegove nogavice igrale svojo vlogo. Sicer ni izključeno, da gre za eden in isti slučaj. A poročila kažejo, da ne. Ime in okoliščine, o kateri pripoveduje Rev. Verwyst, so čisto druge, kot v našem slučaju. Le bolezen je ista in zdravnik — Baragove nogavice. In meni se to ne zdi čudno, še manj smešno. Kdor pomisli, koliko apostolskih potov, je Baraga naredil po snegu, močvirjih in močvarah in kolikokrat je bil na njih do kože, skoro bi dejal do kosti premočen, bo to razumel.

Njegova bridkost.

Pred trideset in pet leti mi je bila, mlademu študentu v Würzburgu, poverjena naloga, vsak teden obiskovati revnega obrtnika ter mu prinašati darove društva sv. Vincencija. Bil je dober oče šestero malih otrok, ki so vsi čutili težo hude boleznine očetove, ki ga je že tri leta priklepala na bolniško posteljo. Oče je nosil svoj križ možato in vdano. Nekega dne pa sem videl, da se mož bridko joče. Previdno sem poizvedoval, zakaj joče. In zvedel sem. Bilo je hrepenenje po katoliški božji službi, po sveti maši. Zvonovi farne cerkve pri sv. Petru so doneli v njegovo bolniško

sobičo. Spomin na ginljivo nedeljsko sveto mašo ga je vsega prevzel. Spomnil se je srečnih ur, ki jih je doživljal ob nedeljah v svoji farni cerkvi takrat, ko je bil še zdrav.

In tako se godi vsakemu dobremu katoličanu. Kdor se je vsaj enkrat iz globočine napil iz tega osvežujočega in krepilnega studenca, temu potem ni dovolj nobeno drugo krepčilo, tega ne zadovolji ne lepota narave, ne nedeljski koncerti, ne tenisova igrišča. Da, še več: "Po nedelji, ki ni bila posvečena s službo božjo, mu ne diše niti najplemenitejši užitki tega sveta." (Bertram.)

Največje umetniško delo.

Otrok se dolgočasi, ko sliši koncert, ki vzbuja v glasbenikih strokovnjakih največje navdušenje. Kje je krivda? V koncertu? Ubogi otrok ne razume take visoke umetnine. Otrok se čudi, čemu ljudje na koncu tako navdušeno ploskajo. Kakor otrok pri koncertu, tako so mnogi ljudje brez razumevanja pričujoči pri sv. maši. Kaj je sv. maša, kaj je v resnici in dejansko, tega doslej še niso doumeli. Vsled tega ne vedo, kaj bi počeli, kako se vedli, zato jim je dolgčas. Listajo po molitvenikih in ne morejo pričakovati konca. "Osemkrat sem že gledal "Prodano nevesto," in vsakokrat mi bolj ugaja,"

je rekel nekdo. In res: "umetniško delo ugaja tim bolj, čim bolj in pogosteje se človek vanje poglobi." Kaj pa šele sv. maša! Nekdo jo je imenoval največje umetniško delo.

*

Sv. P. Eudes je večkrat rekel: "Tri večnosti bi si želel, da bi mogel darovati sv. mašo tako, kakor si v resnici želim. Eno večnost za pripravo, drugo za darovanje in tretjo za zahvalo." Njemu je bila sv. maša vsak dan nekaj novega. Veseli se tudi ti vsake sv. maše; nekaj novega naj ti bo, nekaj velikega, vsaka sv. maša!

Kristus je kralj miru.

TISTI, ki so prešinjani s Kristusovim duhom, iščejo miru in sejejo mir vse na okrog. Iskati mir je isto, kakor varovati se greha in ljubiti Boga. Saj je greh vzrok vsega nemira, in v Bogu je najpopolnejši mir. Kdor služi Bogu, živi v miru. Čeprav tudi v takih dušah včasih besnijo viharji, strasti in skušnjave, je vendar v najgloblji dušni notranjosti, tam kjer prebiva Bog, mir.

Kdor sam živi v miru, širi mir tudi okrog sebe. Kristus sam vzpodbuja k temu: "Blagor mirnim." Bodi torej miren, imej mir z vsemi, ljubi bližnjega, skušaj ga razumeti, imej z njim potrpljenje in sočutje, bodi odjelnjiv in popustljiv, izkazuj mu dobrote, pozabi, ne jezi se nanj, odpuščaj mu!

"Čital sem izrek: "Junaštvo je pravzaprav v tem, da gledamo na ljudi tako, kakor so in jih ljubimo take, kakoršni so." Junaštvo ljubezni in miru! Koliko miru uniči naša misel in domnevanje, da morajo biti ljudje iz naše okolice prav taki, kakor si jih mi predstavljamo! Kako napačno!

Iskrena duša je priznala o sebi:

Živel sem mnogo let v neslogi s svojo okolico. Pogosto sem vsled tega silno trpel in premišljeval o vzrokih teh nesporazumljenj. Krivdo sem seveda našel vedno na drugih. To so ljudje, ki ni mogoče shajati z njimi, sem mislil. Pa mi je nekega dne naglo in nenadoma — padla v glavo misel: ali si ti tak, da bi se dalo s teboj shajati? In kot žarek je posvetilo v mojo dušo: ti si kriv, preveč od drugih terjaš, ljubezni nimaš.

In jel sem se umirjevati, začel sem študirati ljubeznivo osebo Jezusovo v stiku z drugimi. V šoli božjega Učenika sem se naučil polagoma zavzemati pravilno stališče napram bližnjemu, naučil sem se bližnjega ljubiti takega, kakoršen je, ljubiti ga zato, ker Jezus v njem prebiva in od te dobe je med nami najlepši mir.

Nemara imaš ti tudi podobne težave s svojo okolico, kakor jih je imela ona duša? V takem slučaju išči najprej vzrokov v samem sebi, skušaj gledati z Jezusovimi očmi, skušaj soditi z njegovim srcem. In izginili bodo spori in nesporazumljenja, kakor beži siva megla pred vzhajajočim soncem.

Ječa na onem svetu.

(Odlomek iz pisma):

"MOJI starši so pripadali luteranski ločini. V naši okolici ni bilo katoličanov. O katolikih sem slišala prvič v šoli. Rekli so nam pri verouku in zgodovini, da so katoliki preganjali čisti evangelij, da je Luther v Vormsu tako zmagovito branil svojo vero, da mu škofje niso mogli nič ugovarjati, ker je bil njegov nauk čisti evangelij. Učili so nas, da je Luthrov nauk katoliška vera, očiščena zlorab in praznoverja, ki je takrat bujno poganjalo in še danes cvete v katoliški cerkvi. Reklo se nam je, češ, da katoliki jemljejo čast Bogu, ker molijo stvari in podobe. Razlagali so nam o vražah in praznih verah, ki jih ima katoliška cerkev. Začudeni smo se vpraševali, zakaj ni ta cerkev že davno propadla. Ko sem slišala, da so še cele pokrajine katoliške, tega nisem mogla doumeti.

Moja najljubša knjiga je bila sv. pismo. Nekega dne sem čitala v Luthrovem prevodu o ječi, iz katere človek ne bo rešen prej, dokler ne poplača zadnjega vinarja. Ustrašila sem se. Imela sem že mater v večnosti in pogosto sem mislila na posmrtno življenje. Pri prihodnji biblični uri sem vprašala pastorja, kdo pride v omenjeno ječo, in kako se je mogoče rešiti iz nje?

Odgovoril mi je, da izrek ni mišljen doslovno. Nisem mu verjela. Bilo mi je takrat trinajst let. Do te dobe nisem videla niti enega katoličana.

V šoli sem zvedela, da se je v našo občino priselila katoliška žena, in ker je bolna, da prihaja k nji od daleč katoliški duhovnik. "Kdo je katoliški duhovnik?" smo izpraševali pri verouku. "To je katoliški pastor", se je glasil odgovor. Kako rada bi ga bila videla, toda imeli smo ravno pouk. Žena je kmalu potem umrla. Vršil se bo katoliški pogreb. V moje veliko veselje tisti dan nismo imeli pouka.

Duhovnik je prišel. Šel je s spremljevalcem, ki je nesel križ do hiše. Ko se je razvil sprevod, sem se pridružila pogrebcem. Šla sem v bližini duhovnika, a razumela nisem niti besedice; molil je latinski. Na pokopališču sem se vstopila zraven njega. Blagoslovil je grob, njegov spremljevalec mu je podal posodico z vodo in kadilnico. Prvič sem videla delati znamenje sv. križa. Ko je obrede izvršil, je rekel: "Ako so med navzočimi katoliki, jih prosim, da zmolijo z menoj za rajnico Oče naš in Zdrava Marija." Moliti za rajne, za umrle? To je bilo zame čudno.

Ob koncu molitve je pristavil: "Večni mir jim daj, o Gospod, in večna luč naj jim sveti. Naj počivajo v miru." "Kaj to pomeni?" sem se vpraševala.

Doma sem rekla očetu: "Zdi se mi, da katoliški duhovnik veruje v ono ječo, ki jo omenja sv. pismo; molil je za umrlo, torej še ni v nebesih. Pojdi z menoj h katoliškemu duhovniku, poprosim ga, naj nama pove, zakaj je molil za umrle. Oče ni privolil; bil je trdno prepričan, da je le naša vera prazna."

Drugi dan sem vprašala pastorja. Odgovoril mi je, da je to krivoverstvo katoličanov; da pridejo duše po smrti neposredno v nebesa ali v pekel. V nebesih umrli ne potrebujejo naše priprošnje, v peklu jim nič ne pomaga — — — Nisem bila zadovoljna. Ugovarjala sem mu: "V sv. pismu je zapisano: Nič nečistega, nič omakeževanega ne pojde v nebesa." Kako more biti človek naenkrat očiščen, da bi prišel neposredno v nebesa?" Odvrnil je: "Smrt je kazen, in kdor sprejme to kazen z zaupanjem v Boga in po volji božji, pride v nebesa, kajti Odrešenik je storil pokoro za vse naše grehe."

Znova in znova mi je prihajal na misel katoliški duhovnik. Njegovih besed nisem mogla pozabiti. Bila sem konfirmovana in obljubila sem, da ostanem zvesta luteranski, kot edino pravi cerkvi. Kaj pa, ako bi ne bila prava? Molila sem: "Moj Gospod in Učenik, Ti veš, da hočem biti ud prave cerkve, a ne vem, katera je prava; pokaži mi pot do nje. Dobro veš, da bi prišla z veseljem k Tebi, če bi živela v dobi Tvojega zemeljskega življenja; zdaj pa moram čakati le na Tvoje znamenje."

Spoznala sem, da Bog govori ljudem po navdihih. Čakala sem potem na navdihe, a dolgo

zaman. Molila nisem vedno, dasi sem se zmerom prizadevala spoznati resnico. Zahajala sem k raznim krščanskim združenjem, pa miru nisem našla. Oče je bil proti vsem takim združenjem; njemu je zadostovala naša cerkev. Nasprotno pa je moja mačeha hvalila samo metodiste. Več let sem hodila od enega združenja do drugega.

Tedaj mi je umrl oče. Nisem imela pokoja, morala sem zanj moliti, ker sem ga silno ljubila. Zopet sem bridko obžalovala, da je naša cerkev zavrgla molitev za rajne. Vzdihovala sem prosila Boga, naj mi pokaže znamenje, po katerem bom spoznala pravo cerkev, in pristavila skoraj jezno: "Če mi ga ne pokažeš, ne moreš zahtevati od mene računa."

Jela sem čutiti neko neodoljivo hrepenenje, da se snidem s katoličani. Toda kako začeti? Odpeljati sem se morala v katoliško deželo. Šla sem, kupila sem si katekizem in ga čitala z vso pazljivostjo. V svojo veliko radost sem našla v njem nauk o vicah. Namah mi je bila jasna beseda o ječi na onem svetu, in jasno mi je bilo tudi, čemu katoličani molijo za pokojne. V katekizmu sem našla toliko utehe in tolažbe, da sem bila naenkrat rešena vseh dvomov. V kratkem času sem se naučila katekizem na pamet. Verovala sem vse, tudi to, česar še nisem razumela. Moja notranja sreča mi je pomagala premagati vse ovire; ovir skoraj opazila nisem. Za očitanja sorodnikov in pastorja se nisem brigala.

Ločila sem se od svojih sorodnikov. Zame to ni bila žrtev; ljubim jih še naprej in jih bom ljubila. Prosila sem duhovnika, da me pouči v veri in sprejme v katoliško cerkev. Koliko srečo uživam od teh dob, more doumeti le ta, kdor jo je okusil sam."

V knjigi "Hoja za Kristusom"

ČITAMO: Kako silno moramo obžalovati, da se mnogi ljudje tako malo brigajo skrivnost sv. maše, ki nebesa razveseljuje in ves svet ohranjuje. Ah, kolika slepota in zakrknjenost človeškega srca, da je tako brezbrizno za ta neizrekljivi dar in za njegovo vsakdanje uživanje. Kajti ko bi se ta presveta daritev samo na enem kraju vršila in bi na vsem svetu samo en duhovnik posvečeval Telo Gospodovo, s kako gorečnostjo bi se ljudje zgrinjali na ta kraj in k takemu duhovniku božjemu, da bi bili pri tej sv. daritvi navzoči. A glejte! Mnogo je duhovnikov in na mnogih krajih se daruje Kristus Gospod, da se tem obilneje razodeva milost in ljubezen božja do ljudi, čim bolj je presveta Skrivnost po vsem svetu razširje-

na . . . Mnogi ljudje tekajo semintje, da vidijo razne znamenitosti tega sveta, ne zdi se jim škoda denarja; drugi potujejo na svete kraje obiskat in počastit ostanke svetnikov, strme si ogledujejo razkošne stavbe svetišč in poljublajo svete kosti, zavite v zlato in svilo. In glej! Sin božji, Sveti nad vse Sveti. Stvarnik in Gospod angelov in ljudi, je tu na oltarju nele pričujoč, marveč se tudi daruje, daruje za nas, iz ljubezni do nas, v naš blagor in večno našo srečo! Hvala ti, dobri Jezus, večni pastir, da mi, izgnani Evini otroci, ne le smemo k tebi, marveč da tu skupaj z nami bivaš v tej solzni dolini, da nas tudi sam k sebi kličeš, rekoč: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil."

Roža pasijonka.

Vtisi iz Konnersreutha. — Nadškof dr. Karel Kašpar.

(Dalje)

VII.

KAJ PRIPOVEDUJEJO ŽUPNIK NABER IN DRUGI?

PREDVSEM izrecno omenjam, da verujem samo to, kar sem slišal naravnost od Rezike ali od gospoda župnika, ali od njenih staršev. Prepričal sem se, da se širijo o Reziki Neumann novice, ki so docela izmišljene in ki imajo jasno namero dogodke v Konnersreuthu zamolčati ali pa osmešiti. Spomnim na primer na "prerokovanje", objavljeno v Cerkvi nasprotnih listih. Nekateri listi so namreč priobčili iz Monakovega, z dne 22. junija, novico, da je Rezika — kakor se je poročalo iz Waldsassena — napovedala "katastrofalni potres", ki bo zadel Evropo v najbližjih dneh.

Gospod župnik mi je 31. junija odgovoril: "Prav dobesedno je zlagano, da bi bila Rezika kdaj napovedala takšen potres, ali sploh kaj podobnega." Iz njenih ekstatičnih sporočil (v četrtem stanju) je zvedel, da so to "satansko izmišljene bajke, ki naj služijo — ker se niso izpolnile — za dokaz, da na celi stvari nič ni."

V Konnersreuthu samem mi je pripovedoval gostilničar, da je v januarju stanoval pri njem pomožni škof iz Prage. Na vprašanje, da-li ima mnogo dela, je odgovoril, da ne, ker je nadšteviljen in bo postal nuncij. Od Rezike — je rekel — se je vrnil ves srečen, ker mu je napovedala, da postane kardinal. Gostilničar mu je prinesel knjigo za vpis tujcev; v knjigo se je čudni gost podpisal: "Monsignore Dr. Jan Rezníček, pomožni škof v Pragi." — Kakor je znano iz dnevnega časopisja, gre za odpadlega duhovnika, ki se je izdajal za škofa, kar pa se je vse žalostno končalo.

Rezníček je prišel — tako mi je pravil gospod župnik — brez dovoljenja iz Regensburga; šele, ko je zagotavljal, da pošlje dovoljenje naknadno, so mu dovolili dostop. Staršem — kakor mi piše gospod župnik — je Rezika rekla, da se ji zdi "eigenartig" (nekam poseben) in ne kot škof. V ekstazi pa je župniku razodela, "da mu bo ta obisk v korist". "Nehote" — piše župnik — "se pri tem spominjam, kako je ravnal naš božji Zveličar z Judom in Petrom (po izdajstvu.) V povznese-nem stanju miru z njim vobče ni govorila, tem manj mu je prerokovala kardinalski klobuk.

Gospod župnik sodi, da je Rezika velik otrok, t. j., da živi življenje duhovnega otroštva, kakor ji

je polagala na srce sveta Mala Terezija. Gospod župnik ima tudi vtis, da Rezika še ne bo kmalu umrla. — Trpi vedno — ne samo v petek — marveč tudi na primer pri česanju las. Vse trpljenje prenaša potrpežljivo, da, celo veselo.

Trpi tudi za druge. Tako je nekoč po novem letu darovala svoje trpljenje za nekega gospoda, čegar ime je tudi imenovala. Gospod je iz Češkega in pride brez škofovega dovoljenja, je rekla. — In res je prišel koncem januarja, in ker ni imel dovoljenja, je šel za oltar, kjer ima Rezika rezerviran prostor in kjer prejema sveto obhajilo, da je nihče ne moti. Tam se ji je izpovedal vseh svojih grehov in grdobij iz vsega svojega življenja ter omenjal, da izhaja iz grofovskega rodu. Od gotovega dne naprej pa je začel drugo življenje. Ta dan je bil vprav tisti, ko je Rezika začela zanj trpeti.

S svojim trpljenjem rada pomaga duhovnikom, ki so vdani kaki strasti. Sploh trpi rada za duhovnike po zgledu svete Male Terezije, ki je "zato vstopila v samostan, da se daruje in žrtvuje za duhovnike."

Pripovedovala je, da pride zopet laik (svetni človek), ki zanj trpi izredno hudo žejo, dasi drugače ne čuti ne gladu ne žeje. Če pa trpi za drugega, kliče: "O žeja, o žeja", tako proseče in iskreno, da župnik iz sočutja vzame kozarec vode, ki po njej željno seže, jo nese k ustom, a jo takoj zopet vrne, ne da bi je le kapljico požrla.

Istotako se v postnem času veliko žrtvuje za grešnike.

Edino v velikonočnem tednu — ako ne pride kaj posebnega — ne trpi. Leta 1928 ni imela videnja trpljenja od velikonočnih praznikov do praznika presvetega Srca Jezusovega. Mesto tega je videla razne druge dogodke iz Jezusovega življenja.

Na praznik oznanenja Device Marije (25. marca 1927) — v petek — je preživljala celo trpljenje ter počivala kot mrtva, brez najmanjšega življenja. Po daljšem času jo je nagovoril župnik. Polagoma je prihajala k sebi; začel pa se je boj — dihati ni mogla. Čez kake pol ure je nastopilo davljenje, dokler ni boj — kmalu — ponehal. Tedaj se je dvignila — v nadzemeljski lepoti

ožarjeno obličje zre na nekaj, roke se kakih sedem do osem minut stegujejo vedno bolj naprej, kakor bi hotele nekoga objeti. Nato se je prevarjena zgrudila.

Navzočemu župniku je pripovedovala (istočasno je bil tam vseučilišni profesor vzhodnih jezikov Dr. Wutz): "V siromašni izbici, brez podob, z enim samim oknom, je klečala na glinastih tleh na nečem okroglem (blazinici), mlada dekle (Moidl); roke je imela prekrižane in čitala je iz neke zavite stvari (iz sv. pisma). Naenkrat je prišel "Leichter" (svetla postava — angel) tako jasen, da se ne da povedati. Oba sta med seboj govorila, a Rezika ni ničesar razumela. Deklica ni veliko govorila, "Svetli" mnogo več. Pri tem je deklica razprostrla roke (judovski način molitve). Imela je modro obleko, a ne nobene modrine, na sredi je bila prepasana." Župnik ji je rekel, da to dekle vendar pozna. A ne! Zdi se ji, da je bila skoro podobna Materi (božji) pod križem, bila pa je mnogo mlajša.

Profesor dr. Wutz je izrekal razne stavke v tujih narečjih ter jo vprašal, če ni "Svetli" tako govoril. A je vztrajala pri svojem, da so ji te besede popolnoma nepoznane. Sedaj je začel dr. Wutz ponavljati angelski pozdrav v aramejskem jeziku. Rezika se je takoj veselo nasmehljala: "Da, da, tako je bilo! Toda nekaj še manjka."

Predbožični večer je Rezika videla, kako sta Marija in sv. Jožef iskala prenočišče in šla v hlev. Ob polnoči je naenkrat uzrla Zveličarja kot dete v jaslih in po polnočnici je videla pastirje na polju in v hlevu.

Na dan pred božičem (v petek leta 1926) je počivala izčrpana.

Domači so šli k polnočnici, le oče je ostal doma. Pri zvonjenju k povzdigovanju je pokleknil. Pri tem pa zasliši, kako Rezika veselo vzklika. Ozre se in vidi, kako se vsede in nekaj, zdi se, nekaj oddaljenega poslušja. V blaženem gledanju vztraja tudi po prihodu vse domače družine, ki pokliče župnika. Rezika se potem zgrudi na blazine z besedami: "Zdaj bi rada umrla . . . tu ni več lepo . . . rada bi odtod, rada bi umrla. Tu je tako otožno (düster). Na župnikovo vprašanje je odgovorila: "Prišel je Jezušček". — Prekrasno oddaljeno petje in godba jo je prebudila. Naenkrat je uzrla znano svetlobo in slišala: "Ne smeš samo trpeti z ljubim Zveličarjem, tudi veseliti se smeš z njim. Ostani le otroška!" — Rezika se je dvignila in pripovedovala: "Videla sem nad seboj malo dete na belem oblaku. Ah, to je bilo krasno! In tako svetlo je bilo. Imelo je nežna rdečkasta ličca — in te krasne male nogice . . . Nežni laski so bili svetli

z lehkimi kodrčki. Obrazek je ves žarel. Z jasnimi, temnomodrimi očmi se je name dobrotljivo ozrlo, Detece je imelo srajčko, stegovalo je rokce k meni in se mi smehljalo! Zdelo se je, da hoče k meni!"

Tudi takrat je ponavljal dr. Wutz "Slava Bogu na višavah" v raznih vzhodnih narečjih, a Rezika je zopet vztrajala pri svojem: "Tako ni bilo." Slučajno je izrekel stavek tudi v aramejščini. Rezika ga je takoj prekinila: "Čakaj, to je tisto, tako je bilo! A še nekaj zraven."

Od te noči je vobče nehala uživati tekočo hrano, ker je želodec ni prenesel. Zauživala je le po svetem obhajilu nekaj kapljic vode.

Prepostrežljiví gospod župnik nam je pripovedoval še druge dogodke, ki jih Rezika vidi.

Tako, da je ostala sveta družina v hlevu petdeset dni, kjer je bilo božje Dete obrezano. Odtod so šli v Jeruzalem k darovanju Deteta v templju, odkoder so se vrnili v hlev. V Betlehemu so potem bivali približno tri četrt leta. — Ko se je vršilo v Betlehemu naknadno ljudsko štetje, je prišlo zopet mnogo tujcev v mesto, in sveta družinica se je morala znova za štirinajst dni umakniti v hlev. In tu je angel opozoril sv. Jožefa na nevarnost, ki preti božjemu Detetu od strani Heroda. Sveta družina je odšla na jug ter bivala kakega pol leta na meji Judeje, ker zaradi slabih potov ni mogla dalje. Ko pa se je podala na daljšo pot, je našla zidan hlev, ki je pripadal nekterim možem, ki so imeli krmo v njem. Eden izmed teh mož je opozoril sveto družino na ta hlev. In tam je ostala sveta Družina nekaj tednov.

Sem so tudi prišli sveti Trije Kralji. Bili so na potovanju nekako poldrugó leto; potovali so samo ponoči, čez dan so počivali. Najmlajši je bil črn (iz Nubije), drugi rjav (Arabec) in tretji žolt (iz Medije). Eden se ni mogel dogovoriti; drugi so prišli za njim in šli k Herodu, ki jim je naznanil — ko je bil vprašal pismouke — da ima biti Zveličar rojen v Betlehemu. Šli pa so v napačni Betlehem na sever (zato se jim zvezda ni prikazala). Herod je dal teden dni po njihovem odhodu pomoriti dečke; v Betlehemu (54) in v okolici (19). Rezika je videla pri tej priložnosti tudi umor dveh otročičev iz iste družine. Po nekaj tednih so se Modri vrnili v Jeruzalem, in šele zdaj so jim pokazali pravi Betlehem. Kakor hitro so zapustili Jeruzalem, se jim je vnovič prikazala zvezda. Skozi Betlehem so šli ponoči in šele po drugi noči zjutraj je obstala zvezda nad zidanim hlevom, v katerem je sveta družina stanovala. — Jezušček je takrat že hodil; Marija ga je vodila za roko ter mu pokazala spreved treh Kraljev (v

celem je bilo približno tri sto ljudi; orientalski sijaj!)

Zvezda je bila komet, čigar svetloba je padala navzdol.

Komaj so prišli trije Kralji, se je prikazal Jožefu angel: "Vstani, vzemi Dete in pojdi v Egipt." — Jožef ni vedel, da so bili betlehemiški otročiči (do dveh let stari) pomorjeni.

Da je bil Ježušček takrat že starejši, se vidi tudi na slikah v katakombah, kjer sprejema poklonitev svetih treh Kraljev, sede na naročju Marijinem. — Sveta družina ni šla potem — kakor Mrtvega morja in Jordana v Nazaret, kjer je imel vidi Rezika — naravnost v Egipt, namreč okoli sv. Jožef hišico. Njegovi in Marijini starši so bili premožni.

Sveta Ana je še živela; sveti Joahim je bil že mrtev. Sveta Ana je bila trikrat poročena. Njene starejše hčere so bile Marija, Heli, Marija Kleofova; najmlajša je bila Marija, mati Jezusova. Rezika je videla pri srečanju Marije in Ane Marijo Kleofovo; imela je pri sebi vnučka, poznejšega učenca Kleofa, kateremu se je prikazal Jezus po svojem vstajenju na poti v Emavs. Sveta družina je vzela slovo od svete Ane. Ta je blagoslovila Marijo s položitvijo rok na njeno glavo. Obe sta plakali ob ločitvi.

Sveti Jožef se je oskrbel z vsem potrebnim. Družina je potovala ob obrežju Sredozemskega morja — ki ga Rezika vidi — v Egipt. Vidi tudi puščavo, terebintino drevo, iz katerega so "tekli" potočki.

Rezika se močno čudi, kadar vidi nekaj, česar še doslej ni vedela. Tako na primer je imela sveta družina s seboj "živinče, ki so iz njega spuščali vodo, t. j. meh iz kože." ("Vecherl und haben ihm Wasser hinausgelassen".)

Vso pokrajino Rezika pravilno popisuje. Omenja tudi mesti Heliopolis in Materia.

Med drugim je pripovedovala, da so prišli na oazo, kjer je bivala roparska družina ("hodili so semintja in jemali, kar so mogli".) Bili so brezbrizni in malomarni ljudje. A nekoč so že nekaj slišali o Odrešeniku. Marija je poprosila roparjevo ženo za mleko za sinčka, in vode, da bi ga mogla okopati. Ježušček je bil všeč ženi in prišla ji je misel: "Da bi bil to res Odrešenik!" Gledala je, kako je Marija Ježuška kopala. Žena je imela štiri otroke. Predzadnjega je napadla gobova bolezen. In sklenila je okopati svoje bolno dete v isti vodi. In glejte, dete pride iz kopeli zdravo. Koža se je olupila in tudi znotraj se je vse zacelilo. Ta otrok je postal kasneje ropar in je bil z Jezusom križan na njegovi desnici. Kri-

stus Gospod mu je dal iz hvaležnosti milost spreobrnjenja.

V Egiptu je ostala sveta družina približno štiri leta.

Rezika je videla dvanajstletnega Jezusa v templju in njegov krst v reki Jordanu. — Ko se je postil v puščavi, so letale k njemu štirideseti dan ptice, živali z vitkimi nožicami (gazele) so tekale okrog njega, prikazale so se tudi zverine z veliko glavo (levi), katerih se je bala, in se čudila, da jih Kristus Gospod boža.

Videla je tudi trojno skušanje Kristusa Gospoda, ki pa se ni vršilo drugo za drugim, marveč v razni dobi. Zvečer je dal satan Zveličarju dva kamna, češ, naj naredi iz njiju kruh. Drugi dan opoldne je bil Gospod na ozidju (navedla je tudi na katerem mestu), dočim je bil satan spodaj in je grozno kričal nanj. Tretje skušanje je bilo zvečer, ko je satan vlekel Zveličarja za obe rami na goro, s katere je potem satan letel doli. Nato so prišli angeli, ki so odnesli Gospoda domov ter mu prinesli grozdja, banan in kruha.

Bila je priča svatbe v Kani galilejski. Vsi gostje so bili dolžni dati vino. Kristus Gospod ni nič s seboj prinesel in se ni za nič brigal. Zato ga je spomnila Marija: "Vina nimajo." On pa je odgovoril: "Moja ura še ni prišla," t. j. do sedaj še ni prišla name vrsta; prej morajo še drugi dati.

Pri ozdravljenju gluhonemega je slišala: "Etfetah", t. j. odpri se (dasi čitamo Efeta). Profesor dr. Wutz je rekel, da je njena izgovorjava pravilna.

Blagoslavlja je ga, je držal Gospod nad gluhonemim obe roki.

Pri Gospodovem slovesnem vhodu v Jeruzalem je slišala otroke, kako so klicali: "šlam, šlam, šlam", in odrasle: "selam" po hebrejskem šalom: pokoj, zdrav bodi! (rabi se pri pozdravih). (Zanimiva je razlika v izgovorjavi iste besede: šlam, selam, šelam, šelom, salem. Različnost izgovorjave ni nič posebnega. Dokaz je, da Rezika zvesto reproducira, kar čuje.) Zveličar je jezdil na malem konjičku z dolgimi ušesi. (t. j. na osličku.)

Župnik je vprašal: "Na oslu?" Rezika: "Tega ne vem." — Otroci so klicali: "Mahatha" (Kaj pride?) — V Jeruzalem so prišli skozi mala vrata v predmestju Ofel.

Po čudežnem pomnoženju kruha je slišala klicati: "Šelam malka". (Zdrav bodi, kralj.)

Kadar gre za to, da se izkaže čast in priznanje avtoriteti, daje Zveličar prednost Petru, pri dokazih ljubezni pa Janezu. — Peter je bil ljubosumen na Janeza (pred prihodom sv. Duha so bili apostoli nepopolni). Nekoč se je pred jedjo podvizal in je posadil na Janezovo mesto (na Gospo-

dovi levici) svojega brata Andreja. Janez se je od žalosti onesvestil. Kristus Gospod je prišel, ga objel, poljubil ter imel pridigo o ljubezni do bližnjega.

Pri zadnji večerji so ležali apostoli na blazinah, ki so bile podobne divanu z naslonjalom, da se je lahko na njih ležalo ali sedelo. Kristus Gospod je ležal oprt na levo roko, na drugi strani je bil Janez, oprt na desno roko. Peter je sedel na desnici pri nogah Gospodovih.

Rezika je slišala peti Zveličarja: "Halakli" (?) (gre, odhaja, stopa) in je rekla: "lepo poje."

Kakšen je Jezus, ki ga Rezika vidi? Velike, krepkejše postave, obličje njegovo je otožno in polno dobrote. Brado je imel kakih osem cm dolgo, na sredi razčesano; lase dolge in črnorjave. Dokler je bil majhen, je nosil obleko temne barve; pozneje zeleno-sivo-modro.

Marija je bila višje, močnejše postave, žalostna in dobrotljiva. "Imam jo rada! — Ah, meni se je tako smilila! Kako bridko je plakala pri križanju!" in se je razjokala.

Sveti Jožef je zbijal drva (rekla je Stoecker flecken). Zveličar mu je pomagal. Umrl je star okrog 57 let, ko je imel Kristus Gospod 26 let. "Ta dobri mož! Dobričina! Postave je bil višje in bolj suhe. Lase je imel nepočesane (durcheinander), podobno tudi brado (gewirrt), ne, kakor Zveličar. Lase je imel bolj črne ko Jezus."

Rezika je videla tudi "Gospodovo spremenjenje" na gori Tabor. Gora je bila ploščata, (ne kakor Kalvarija), dasi pravtako skalnata. Solnce je zašlo. Zveličar je imel na sebi rdečkasto-sivo obleko. Molil je stoje. Še trije drugi so tam sedeli in spali. — Naenkrat se je Zveličar dvignil kakega pol metra nad zemljo, njegovo oblačilo je postalo izredno belo — najboljšo, kar morem reči, je, da je bilo belo kot sneg. Njegovo obličje je bilo jasno, bleščče, a ta blesk ni slepil. Videla sem oči in ves njegov obraz. Pod nogami je imel gost oblak. Gledal je navzgor, enkrat se je ozrl tudi name, pa zopet kvišku. — Na desnici je stal na posebnem oblaku mož s krasno dolgo brado. Obleko je imel gosto nabrano, gubovito, skoro kakor plašč. Na levici je bil mož z ne tako dolgo brado. Imel je drugačno oblačilo, bolj v sredi prepasano in ogrnjeno. Oba sta govorila z Zveličarjem. Naenkrat so se ti trije spodaj prebudili in nekaj rekli, zlasti tisti, ki je poprej (pri večerji) sedel na njegovi desni strani (Peter). Imel je kratke lase in je bil med temi tremi najstarejši. Na njegovi levici je sedel ta, ki stoji pod križem (Janez); brade ni imel. Spredaj je sedel starejši

ko tale. In potem — kakor bi se bili ti trije prestrašili in popadali na obraz. Prikazal se je velik oblak in jaz nisem videla nobenega od teh treh. Zdaj je nekaj govorilo. Glas je bil jasen, trd, močan. Razumela nisem. Potem je stal tu Zveličar kakor prej (t. j. še ne poveličan), šel je k onim trem, ki so bili ž njim tam od početka in je prijel onega na desnici za desno roko. Nekaj jim je rekel, pa je zopet vse izginilo. Svetloba pa, ki sem v njej videla Zveličarja, je bila pri njegovem spremenjenju mnogo lepša, nego jo vidim drugod. Niti primerjati se ne da svetlobi solnca v primeri z zvezdami.

Vnebohod Gospodov se je izvršil — tako vidi Rezika — ob štirih zjutraj. Kristus Gospod je večerjal z apostoli, in v jutro po njihovem odhodu je tam še gorela luč. Tako zgodaj je torej šel Jezus v nebesa.

Po vnebohodu Gospodovem je ostal Janez z Marijo nekaj let blizu Jeruzalema, kjer je deloval kot apostol. Pozneje sta se preselila v Efez in sta bivala tam štiri leta v hiši, ki sta jo dobila. — Marija je zvedela, da bo umrla, zato je želela še enkrat obiskati kraje, kjer je njen Sin trpel. Odšla je torej z Janezom v Jeruzalem, kjer sta stanovala v sobici poleg dvorane zadnje večerje. Tu je Marija umrla. Rezika je videla pri njeni smrti deset apostolov (sv. Jakob, škof jeruzalemski, je že umrl mučeniške smrti.) — Sv. Janez je umrl star 99 let; Rezika je opisala sobo, kjer je končalo njegovo življenje.

Rezika je videla tudi najdenje sv. križa. Judje so prerezali podolžno bruno Zveličarjevega križa in so vse štiri dele hkrati s križema obeh razbojnikov globoko zakopali. Pozneje so postavili na tem mestu hišo, toda Rezika ne sme na to niti misliti; njen obraz je poln groze in studa. — Hiša je bila namreč poganski tempelj Venere, boginje nečistosti. Tempelj je pozneje razpadel, dokler ni prišla vzvišena žena (hohes Weib) — cesarica Helena — z mnogimi ženami in možmi, ki so kopali in grob našli. Križ levega razbojnika je strohnel, ničesar ni ostalo od njega. Druga dva sta bila ohranjena. — Na vprašanje, kako so ju spoznali, je odgovorila, da so se posamezni deli med seboj ujemali, in Zveličarjev križ je bil iz drugačnega, tršega lesa. Privedli so tri bolne osebe, dve ženi (ena je bila slepa) in enega moža. Kakor hitro so se dotaknili Gospodovega križa, so bili ozdravljeni. Od njegovega križa so se ohranili še trije kosi. Eden je pri največjem župniku tam daleč (v Rimu v cerkvi sv. Križa), enega je vzela ona vzvišena žena; ta je ohranjen, a se ne ve kje. Tega in kaj bližjega o tretjem kosu mi

Zveličar ni povedal. Pri poslednji sodbi bo iz vseh delov zopet zložen prvotni križ, kajti "Zveličar zmore vse". Nato se bo prikazoval visoko in bo blesteče žarel, zlasti na mestih, kjer so bili za-bit žebli. Pod njim se bo prikazal Zveličar, obdan od "Svetlih" (angelov) in nastala bo razvrstitev (ločitev) dobrih in hudobnih (v nebesa in pekel). — Pri poslednji sodbi bodo ljudje "celi" (t. j. iz duše in telesa).

Angele in svetnike vidi Rezika kot svetle postave. Vidi tudi duše v vicah, a več ali manj temne, kakor so pač blizu rešitve iz kraja očiščevanja. — Vice je obiskala dvakrat (na vernih duš dan); njeno obličje se je razžalostilo. Spoznala je v vicah nekatere znanca. — V nebesih — je rekla — je mnogo prostora. Lepo je tam gori, ker je Zveličar tam. Brez njega bi ne hotela biti v nebesih (in je skrivila usta). Ona hoče biti le tam, kjer je On.

O papežu Piju X. je rekla: "ta največji župnik zelo daleč, ki je bil pred tem, ki je nazadnje umrl, je že v nebesih. Zveličar ga je imel silno rad, ker se je veliko trudil za to, da sme Zveličar priti k premnogim. Ta je prišel takoj v nebesa."

Pekla še ni videla. Na praznik sv. Mihaela pa je zrla padec angelov; pa o tem noče niti govoriti, ker je to bilo nekaj groznega. "Ne govorite o tem, ne govorite o tem!" je rekla. Najprej je videla vse angele kot svetle postave, nato del angelov (po padcu) v črnih postavah.

Rezika vidi že za časa apostolov nekatere obrede, ki se rabijo danes. Tako na primer je delal v Smirni sv. Janez križ. — O binkoštnih praznikih so vsipali najprej nekaj v ribnik. — Tudi je bil poseben obred izbrisanja izvirnega greha pri deklicah. Duhovnik se je nečesa doteknil, pomazal s tem deklico na očeh, na nosu in ušesih (kakor se vrši dandanes pri sv. krstu.) Potem je videla na trinožniku ponev, duhovnik je vzel v roke klešče in škarje, s kleščami je držal kosem las in s škarjami je deklico na treh mestih ustrigel, lase je vrgel na ponev (v ogenj).

Na praznik imena Marijinega je videla, kako je bilo detetu (Mariji) dano ime. Joahim je rekel najprej Mirjam (Marija), duhovnik je pono-

vil Mirjam. — Ona sliši, da je tudi angel pozdravil Marijo: "Šelom leh Mirjam" — mir tebi Marija (kakor Zdrava Marija! Naš zdrav bodi ali pozdravljen! Salve! Ave!)

Na praznik sv. Janeza Evangelista, ki je bil mnogo na potovanju, je videla, kako je ta apostol v starosti 52 let hotel v Smirni pridobiti za krščanstvo poganskega višjega duhovnika. Zdi se, da sta se sporazumela. Z ozirom na besede Kristusa Gospoda: "Če bodo kaj strupenega pili, jim ne bo škodovalo," je naredil preizkušnjo. Privredli so dva na smrt obsojena, dali so jima piti, pa sta oba umrla. Isto kupo so podali Janezu. Rezika je branila: "Ne pij, ne pij!" — Janez je pil in mu ni škodovalo. Poganski duhovnik je klical: "O, čarovnija!" Janez je šel k obema mrtvima, je molil nad njima, naredil nad njima znamenje križa ter ju obudil v življenje. Ljudje so klicali (nekaj kakor) "cosin!" (Morda v zvezi z grškim Zeus. Imelo bi pomen z ozirom na to, da je sin končnica aramejskega plurala: bogovi, božanstvo, izraz osupnjenja!) — Poganski duhovnik, katere mu je šel Janez nekaj stopnic naproti, je vrgel od sebe svoje oblačilo (duhovniško — Rezika je to oblačilo opisala) in je postal kristjan.

Rezika je imela tudi še druga videnja. Videla je lurške dogodke, prikazanje Brezmadežne v kakor takrat v Lurdu. Slišala je tudi Marijine Lurdu. Pred njenimi očmi se je odigralo vse besede v francoščini: "Je suis immacule conception — Brezmadežno spočetje sme!" — Videla je obujenje Lazarja, smrt sv. Male Terezije, smrt sv. Frančiška Saleškega, o binkoštnih praznikih je videla krst Pilatove žene, zaslišavanje pred judovskim velikim zborom in kamenjanje sv. Štefana, mučenje sv. Anežke, pri čemer je kazala veliko radost, da so Anežki, ko so bili strgali obleko raz nje, naglo začeli rasti lasje nele do kolen, marveč prav do gležnjev. — Pretrpela je mučeništvo sv. Lavrencija ter ponavljala latinske besede, ki jih je mučenec govoril sodniku; mučeništvo sv. Sebastijana, ki so ga prestrelili s puščicami, pa je — ozdravljen — zopet stal pred cesarjem. — Videla je tudi, kako je sv. Frančišek asiški prejel stigme.

Vrednost sv. maše.

Sv. Frančišek Saleški je imel kot mlad duhovnik misijon v protestantovskem mestu Thonon. Da mu je bilo mogoče maševati, je moral iti v sosednje mesto Marin na drugem mestu reke Drance. Spomladi je bila povodenj in voda je most razdrila. Ljudje so položili čez reko tram.

Tram je bil od snega in dežja gladek in spolzek; goreči duhovnik pa je prihajal vsako jutro k reki, se pokrižal in previdno stopal po tramu. Po sv. maši se je po isti poti vrnil v Thonon, ves vesel in Bogu hvaležen. "Ves dan bi bil nezadovoljen s seboj, ko bi v jutro ne imel tolažbe sv. maše."

Náša križarska vojska.

Narod slovenski! Narod Marijin! Tvoja "Ave Maria", ki že 25 let budi Tvoja verska in narodna čustva, je v svojem nadaljnjem obstoju ogrožena. Ne davi je toliko mora depresije. O, tudi to bridko občuti! V grob jo vleče tukajšnji naš umirajoči narod. Z njegovimi starimi koreninami se suše tudi korenine, iz katerih je ona dobivala sok.

Ne rečem, še so med nami korenine, ki so srkale svojo življensko moč iz slovenskih tal. Še so med nami taki, ki so vsrkavali ljubezen do Marije z materno hrano. O, ne, ne samo tisoče, desetisoče jih je še, ki s ponosom zatrjujejo, da so katoličani in Slovenci. Na te naslavljam vprašanje: Bote li pustili, da Vam "Ave Maria" umrje? Ji bote li za njen letošnji srebrni jubilej, odkar se kot ljubeča mati žrtvuje za to, na kar ste tako ponosni, hladno zaklicali: Srečno smrt in miren počitek!

Gotovo bote rekli: Tega ne! Naj živi! Še dolgo naj živi! Lepo! Toda takih, ki tonejo, se ne rešuje s samimi še tako gromkimi: Živijo! Treba jim je priskočiti na pomoč. In to ne samo potom kake podpore. Tudi ona, kot vi, bi ne živela rada od kakega "reliefa". Za svoje 25 letno versko in narodno kulturno delo med nami pač zasluži

Oni, ki se bodo pri naskoku na te še nezavzete trdnjave odlikovali, jih zavzeli in razobesili Marijino zastavo, bodo v sledečem redu napredovali:

1. Korporal (Corporal) bo postal, kdor dobi 1 novega naročnika ali se sam naroči.
2. Četovodja (Second sergeant), kdor dobi 2 nova naročnika.
3. Narednik ali feldvebel (Top sergeant), kdor dobi 3 nove naročnike.
4. Poročnik ali lajtnant (Second lieutenant), kdor dobi 4 novih.
5. Nadporočnik ali oberlajtnant (First lieutenant), kdor dobi 5 novih.
6. Stotnik ali hauptman (Capitan), kdor dobi 6 novih.
7. Major, kdor dobi 7 novih.

kaj boljšega. Živeti hoče od naročnine. Kdor ji tedaj res iz srca želi še dolgo življenje, naj stopi v krog njenih naročnikov. Stori naj, kar je v njegovi moči, da se ta krog, ki se vedno bolj oži, razširi. In živela bo.

V tem smislu v boj za "Ave Maria".

Náša vojska bo "Križarska vojska". "Ave Maria" se bori za čast Križanega in njegove Matere pod križem. "Križarska vojska" bo tudi zato, ker so se v križarskih vojskah borili moški in ženske. Ko je moškimi že začel upadati pogum, je ženskam šele vsplamtel. Organizirale so žensko križarsko vojsko. Tako je navadno, ko gre za sveto stvar. Tudi ženske hočejo na fronto in se skažejo kot amazonke, ali če hočete po naše, kot Junaške Blejke.

Bo pa to modernizirana "Križarska vojska" po ameriškem vzorcu. Celokupno vojno silo, bodo tvorili dosedanji naročniki "Ave Maria". Razdeljena bo v tri armade: Osrednjo, rekrutirano za slovensko Chicago in njene širše okolice. Vzhodno, rekrutirane iz naselbin od širše chicaške okolice do New Yorka. Zapadno, od širše chicaške okolice do San Francisca. Njih skupni cilj je: "Ave Maria" v vsako zavedno slovensko katoliško družino!

8. Podpolkovnik ali oberstlajtnant (Lieutenant Colonel), kdor dobi 8 novih.
9. Polkovnik ali oberst (Colonel), kdor dobi 9 novih.
10. Generalni brigadir (Brigadier General), kdor dobi 10 novih.
11. Generalni major (Major General), kdor dobi 11 novih.
12. Generalni poročnik (Lieutenant General), kdor dobi 12 novih.
13. General, kdor dobi 13 novih.
14. Generalissimus, ali vrhovni vojskovodja, kdor jih dobi preko 13 največ.

V taki vojni kot je križarska morajo biti pa tudi vojni kaplani ali kurati. Tudi te hočemo imeti. Ta ali oni se ne bo potegoval, da bi sam avanziral. Noče pa stati ob strani. Naj nakloni svoje nanovo pridobljene naročnike enemu ali

drugemu slovenskemu duhovniku, kot vojnemu kuratu.

Generalni vojni superior bo, komur jih bo naklonjenih največ.

Armadni vojni superiorji bodo po vrsti oni, ki jih za njim dobijo največ.

Vojni kaplani pa po vrsti oni, ki jih bo za njimi največ naklonjenih.

Pa tudi brez "Rdečega križa" vojska ne sme biti. Tega bodo tvorili vsi oni, ki bodo "Ave Maria" kako podpora naklonili, bodisi v darovih, ali pa z oglasi.

Vse vojne operacije bo vodil generalni štab iz svojega glavnega stana v Lemontu, Ill. Nanj naj se pošiljajo vsa vojna poročila. Da ne bo kakke zmede, že naprej opozarja, naj vsak točno poroča o svojih vseh in komu naj se pripišejo. Vsakokrat naj sproti pove, koliko jih je vseh skupaj dobil, da bomo vedeli v katero stopnjo naj ga pomaknemo. Kajti o vseh vojnih operacijah in napredovanjih bomo sproti poročali v "Ave Maria".

Konec vojne, oktobra prihodnjega leta pa izide posebna jubilejna številka "Ave Maria" s pogledom v njeno dosedanjo 25 letno zgodovino in splošnim poročilom o vseh vojne. V njej bo tudi častni seznam celokupnega častniškega zbora s končnim rezultatom njih zmag. Ta številka bo potem zgodovinska priča, kdo je "Ave Mariji" pomagal, da ob svojem srebrnem jubileju ni začela misliti na smrt, ampak na novo, še prostranejšo miisjonsko polje med našim narodom.

Zdaj pa na noge! Mobilizacija je splošna. Nihče, ki se šteje za praktičnega katoličana, naj se ne skriva. Doba skrivanja je že zdavnaj za nami. Nihče naj se ne skuša "frajati". To je nečastno! Obenem je to že poziv za takojšnjo ofenzivo.

Drrrr: V boj, v boj!

Za generalni štab:

REV. HUGO BREN, O.F.M. I. r.

Tam z lemontskih gričev.

P. Hugo.

ZOPET je ena romarska in piknikarska sezona za nami. Ponosni zeleni kader naših hrastov, ki niti pred letošnjo rekordno sušo ni klonil, je začel prehajati v tabor Hitlerjevih rjavosrajčnikov, dokler ga zima še te monture ne bo oropala. Tudi cvetlice gori ob groti, ki so se po zadnjem dežju razbohotile kot bi bila pomlad dahnila vanje, so se začele osipati in usihati. Prva močnejša slana, ki jih je že parkrat zalezovala,

jim bo skopala grob. Letos nam bo še težje ob njih grobeh, ker so bile otroci naših bolečin. Koliko truda je stalo, da smo jih pred dolgotrajno žgočo sušo ohranili pri življenju. A preden nas zajame zima, naj podamo javnosti, ki se zanima za naš Lemont, kratko poročilo o naših letošnjih prireditvah. Potrebno se nam zdi to tudi radi tega, da bo zgodovinar našega Brezja lahko sledil njegovemu razvoju od leta do leta.

ROMANJA.

Pravih romanj smo imeli v letošnji sezoni pet. Prvo je bilo kot vsako leto ono "Društva Marije Pomagaj" iz Chicage, v nedeljo 27. maja. Navadno je takrat nesigurno, mrzličasto vreme. Po dosedanjih skušnjah se konec maja zadnjič spoprimate zima in pomlad, z zmago pomladi, ki potem kar v poletje bruhne. Letos pa je bila izjema. Bil je lep topel dan. Zato je škoda, da udeležba tega romanja ni bila večja. Slovesnost se je vršila v cerkvi. Romarsko sv. mašo je imel Rev. John Ferlin, O.F.M. Govor pa Rev. Hugo Bren, O.F.M. Popoldan so bile pete litanije s posvetitvijo Mariji. Pele so slovenske Šolske sestre z Mount Assisi.

Drugo romanje je bilo v nedeljo 15. julija. Prišli so člani samostojnega podpornega "Društva sv. Mohorja". Tudi ti imajo že par let sem svojo nedeljo, navadno tisto po prazniku svojega društvenega patrona sv. Mohorja. Udeležba je bila približno taka kot društva Marije Pomagaj. Pobožnost se je izvršila v cerkvi. Sv. mašo je imel Rev. John Ferlin. Govoril jim je Rev. Salezij Glavnik. S petimi litanijami pri Marijinem altarju je bila zaključena. Pele so zopet naše šolske sestre.

Tretje romanje je bilo "Altarnega društva" iz Waukegana, v nedeljo 12. avg. To je letos prvič poromalo k nam. Sv. maša je bila na hribu

pri Lurški votlini. Peto sv. mašo je imel Rev. John Ferlin. Govoril je Rev. Hugo Bren, topot prvič po mikrofону. Zunaj na prostem namreč ni lahko govoriti. Ob žgočem soncu ljudje iščejo sence. Hrasti pa niso ravno na kupu pred groto. Treba obsežnega glasu. In še tega včasih ubije nasprotni veter. Pa je naš P. gvardijan Rev. Benedikt Hoge, veščak v elektriki in mehaniki prišel na misel, temu odpomoči z mikrofonsko napravo na baterije. In se mu je res prav dobro posrečila. Zdaj pridigar s svojim navadnim glasom lahko seže preko cele prostrane planote ob groti in še dalje. Waukežani so bili tedaj prvi, ki so imeli pri groti govor po mikrofону. Pete litanije so bile v cerkvi. Pele so obakrat Šolske sestre. One imajo vedno odprto srce pa tudi odprte roke za Lemont. Upamo, da prihodnje leto zopet pridejo, še v obilnejšem številu kot letos.

Sledila je southchicaška župnija sv. Jurja. Tudi ta že od početka sem pride vsako leto v nedeljo po velikem šmarnu, s častno udeležbo. Letos ni imela tako pestrega programa, kot druga leta, ker je moral njen župnik Rev. L. Novitskie, O.F.M. domov, obiskat bolnega očeta. Sv. maša je bila pri groti. Opravil jo je Rev. John Ferlin. Govoril je, zopet po mikrofону, P. Hugo Bren, Sredi popoldneva je bila lurška procesija okrog jezera, ki ga je letos žal suša izsrkala. Po petih litanijah je imel P. Hugo Bren zopet kratek

nagovor in slovesno posvetitev Mariji, nakar je bil pri groti blagoslov z Najsvetejšim. Southchicažani poleg kolekte tudi ves izkupiček od piknika po romanju naklonijo Lemontu, za kar jim še posebna hvala.

Zadnje splošno romanje je bilo napovedano za nedeljo 3. sept. To bi bilo jubilejno romanje. Letos 2. sept. je namreč minilo deset let, ko je bil položen ogelni kamen cerkvi Marije Pomagaj. Zato smo po pravici pričakovali, da bo to največje romanje zadnjih let. Bi morda tudi bilo, ko ne bi bila nastopila tako dolgo pričakovana deževna doba. Ta nam je slovesnost, za katero so se naši prijatelji že pridno pripravljali in žrtvovali, sicer pokvarila, a smo bili na drugi strani tudi dežja veseli, ker je bil za marsikaj še velik blagoslov. Kljub slabemu vremenu pa se jih je vendar toliko zbralo, da se je skromna pobožnost v cerkvi vršila. Sv. mašo pri Marijinem altarju je opravil P. Bernard Ambrožič, O.F.M. Govoril je P. Hugo Bren. Popoldan so bile pete litanije. Petje so vodile zopet šolske sestre. Hvala vsem, ki so za to slovesnost že doprinesli svoje žrtve, zlasti Mr. in Mrs. Ludvik-Antonija Košnik iz Chicage, Mrs. Ogrin iz Waukegana in Mr. John Jeriču iz Chicage. Upamo, da bo desetletnica blagoslova cerkvice in Marijinega vstoličenja prihodnje leto lepše izpadla, na katero že zdaj vabimo.

DRUGE VEČJE PRIREDITVE.

Prvo mesto gre "Baragovemu dnevnu". Za tega je določena zadnja nedelja julija. A letos se je vršil prvo nedeljo avgusta, da nista skupaj trčila z "Jugoslovanskim dnevom" na svetovni razstavi, ki je bil zadnje julijsko nedeljo. Baragov dan je vedno dobro obiskan. Najčastnejše ga kajpada zastopa Joliet, kjer je sedež "Baragove Zveze". *Tudi letos se je dobro obnesel, dasi je bil istočasno piknik velikega jolietkega društva sv. Jožefa. Slovesna sv. maša je bila pri groti. Pel jo je predsednik "Baragove Zveze", Rev. John Plevnik z Rel. Fr. Pijem Petrič, O.F.M. kot dijakonom in Rel. Fr. Frančiškom Papež, O.F.M. kot subdijakonom. Celebrant je jolietki župnik, levita pa oba iz njegove župnije. Govorila sta Rev. Odilo Hajnšek, O.F.M., glavni tajnik B. Z. slovensko, Rev. M. J. Hiti, pomožni tajnik B. Z., angleško. Oba sta risala vzvišeno podobno Barage, vredno altarja. Popoldan je bilo zborovanje B. Z. pod zelenimi hrasti, z izbranim govorniškim programom duhovnikov in odličnih lajkov. "Baragov dan" je zopet nekoliko razpi-

hal ogenj navdušenja za njegovo najvišjo čast, ki mu jo more Cerkev priznati.

* * *

Zaključena je bila letošnja sezona s takozvanim in pod tem imenom že znanim "Medenim piknikom", v nedeljo 30. sept. Tega bi lahko tudi krstili "Father Johnov dan". Kajti brez njega bi Lemont o "Medenem pikniku" nič ne vedel. Mi drugi imamo vse drugačne muhe, ki včasih tudi pikajo, medu pa ne nosijo. Letos je bila nevarnost, da bo ta dan vržen iz naše pratke. Pomladanska suša ni pustila cvetju na dan. Paše ni bilo. Čebelni roji so izostali. Ne vem, kdo je je bil bolj žalosten, ali pridne čebelice, dehteče po paši ali Father John, ki mu bo menda še v nebesih dolg čas, če ne bo imel čebel.

Marljive živalice, s katerimi pa jaz nočem bratovščine piti, so žalostne gledale svojega pobitega gospodarja, kako je ob njih rezidenci od vseh strani prst vlačil skupaj. Morda so mislile, da jim pripravlja grob, ker nič ne nabero. Odleglo jim je, ko se je pred njimi zasmejela rožna dolina

vsa v cvetju, z nadebudnimi lipami vmes. Po prvem izdatnem dežju pa je v njej vscvetela še ajda, ki pomeni zanje ohcet. Sicer jih je z njo samo potegnil. Ko bi jo bile s cvetjem in ajdovno vred posrkale, bi ne bile kaj prida nabrale. A pogum jim je to dalo. Kot bi v jeseni začele rojiti, so izletevale na pašo med razno divjino, ki je po dežju vzcvela. In nekega dne se je Father John kot sončnica prismejal, z veselim poročilom, da "šlajdra" in da so posamezni romički celo iz nadstropja, medišča po 7—10 funtov težki. Ko se je uveril, da to ni le kaka častna izjema, je Mr. Kobalu takoj nesel popraviti tisti zverženi "ajzenpon" za reflanje. In mi smo takoj vedeli, kaj to pomeni. "Medeni piknik" je na obzorju.

Zadnjo nedeljo septembra je bil tedaj njegov dan, ki se je prav dobro obnesel. Dolga procesija razstavljenih večjih in manjših glažev sladke vsebine je vidno kopnela. Kaj ne bi! Take fine in pristne robe se ne dobi zlepa. Kajti on — in to brez šale — bi z medom rajši rože zalival, kot bi ga na katerikoli način "krstil". Zato pa pravi, da če bi ga imel vsak za slučaj bolezni — kake za to se ne vpraša — na razpolago, bi šli vsi doktorji, apotekarji in špitali na boben. Saj ko ga je zadnjič nekomu tja v Indijo Komandijo poslal, mu je dotični sporočil, da ga je samo eno kavino žličko vzel v usta, pa so mu namah zginila vsa kurja očesa z nog.

ZAHVALA POMOČNIKOM.

Za telesna okrepčila po raznih slovesnostih je treba pomoči, tem več, čem večja je udeležba. Naše domače moči bi za take prilike ne zadostovale, ko bi bile tudi v to poklicane in izvežbane. A hvala Bogu, glede tega vendar nismo nikoli v zadregi. Kadar in kamor se obrnemo za pomoč, najdemo prijazen odziv. Žal, da ne vem za imena vseh, ki so nam pri letošnjih shodih in prireditvah pomagali, bodi na tribu, bodi v romarskem domu, na hribu moški, v romarskem domu ženske. Naj

se tem potom vsaj vsem skupaj lepo zahvalimo za njih naklonjenost v tej sezoni in obenem priporočimo tudi zanaprej. Istotako najlepša hvala tistim, ki so nas spomladi s cvetlicami založili, tako, da je bila grota kot nevesta na poročni dan. Razni tujci, ki so prihajali k njej, niso mogli prehvaliti, kako je lepo. To je tudi celokupnemu narodu v čast. Dokaz je, da mu je Marija še vedno draga.

Z grička Asizij.

Piše urednik.

Naročnikom Ave Marije in vsem prijateljem šolskih sestra priporočam v molitev našo poročevavko z "Grička", Sr. Sebastijano, ki zadnje čase zelo boleha. Bog ji vrni zdravje in stare moči.

* * *

Zadnjo nedeljo oktobra imajo čč. sestre blagoslov križevega pota. Zakasnila se je slovesnost za dobre tri tedne iz raznih tehtnih vzrokov. Vabljeni ste prav prijazno vsi od bližu in daleč, predvsem iz chicaške in jolietske soseščine, da se te lepe prireditve udeležite. Križev pot je umetniško delo, ki diči sestersko naselje, občudovanja vredno delo predvsem zato, ker so ga izdelale sestre same, med njimi najbolj aktivna, arhitektinja č. Sr. Salvatora.

Obenem slave sestre spominsko obletnico prihoda sestra v Ameriko. Pridite vsi na ta srebrni jubilej. Dajmo priznanja našim pridnim božjim čebelicam, ki vrše tiho, a ogromno delo. Brez naših sestra bi naše katoliško življenje precej drugače izgledalo.

Kadar pokličič duhovnika k bolniku.

Kolikokrat si v zadregi, kaj bom pripravil, ko bo duhovnik prišel v hišo. Pripeti se mi lahko vsako uro to ali ono. Dasi sem že mnogokdaj slišal o teh pripravah, v nervoznosti kaj lahko pozabim nanje.

To-le ti povem: če še nimaš v hiši bolniške priprave, piši k nam v Lemont, takoj ti vse pošljemo z navodili, kako se dostojno pripravimo za zakrament sv. poslednjega olja. Naslov naš je: Ave Maria, P. O. Box 608, Lemont, Ill.

Zahvale in darovi.

Frideriku Baragi, Srcu Jezusovemu in Blaženi Devici se zahvaljujem za uslišano prošnjo. Apostol Baraga je velik priprošnjik pri Bogu, rojaki.

A. B., Berwick, Pa.

Zahvaljujem se misijonarju, blagopokojnemu F. Baragi, in vsem priprošnjikom božjim za zadobljeno zdravje hčerke. Vsi zdravniki so napravili križ čez njo, najboljši specialisti so obupali nad njo. Priporočili smo jo našemu škofu, odleglo ji je, ozdravela je. Sedaj se zdravniki in zdravstveni inštituti čudom čudijo, kako je bilo to mogoče. Jaz pravim, drugače ne, kakor z božjo pomočjo.

M. O., Chicago, Ill.

Člani Apostolata sv. Frančiška so poslali:

Mr. Joseph Blatnik \$10, Mr. Anton Wodušek \$10, Lucija Latkovic \$10.

Dar za Ave Marijo:

Mrs. Anna Princ \$2, Mrs. Mary Kochman \$1, Lucija Gregorcic \$1, Mary Bulik 50c, Matt Flajnik 50c, Dr. Poljak \$2, Mr. in Mrs. M. L. Senica \$5.

Za lučke so poslali:

Josephine Miklovc \$1, Mrs. B. Molner 50c, Mrs. Frances Tomšic 50c, Mrs. Rose Korn \$2, Mrs. M. Koporc 50c, Mrs. Simec 50c, Dz. Poljak 50c.

Dar za študente:

Mrs. J. Rogel \$2.50.

Dar za samostan:

N. N. \$25, J. Gorenz \$2, M. Maseck \$3.

Za sv. maše so poslali:

Mrs. Korže \$2, Mrs. A. Princ \$5, Mrs. F. Skul \$1, Mrs. B. Molner \$2, Mary Zore \$1, Mrs. J. Raushel \$1, Mary Gjura \$1, Angela Cermel \$9, Mrs. J. Kuhel \$1, Frances Laurich \$4, Mr. Anton Bogolin \$1, Dr. Poljak \$1, Frances Pirman \$1, Frances Golavich \$2, Dr. Zakovich \$3, Mary Grum \$1, Dr. Gereman \$2, Rose Krasovich \$1, Mrs. M. Korn \$6, Mrs. Johana Ambrozič \$2.50, Mrs. Koporc \$1, Mrs. Simec \$1, Mrs. Anton Wodušek \$1.

UMRLI.

V New Duluthu je smrt pokosila dragega nam podpornika Jožefa Blatnika.

Istega meseca je umrl v Clevelandu, O., prijatelj našega li-

sta Frank Ambrožič. Naj v miru počiva.

30. avg. je umrl dolgoletni naročnik Ciril Remec iz Elmhursta, Ill. Bog mu daj večni

mir in pokoj.

Vseh blagih pokojnikov se spominjamo v svojih molitvah; priporočamo jih tudi dragim bravcem Ave Marije v spomin.

Pomagajte listu našemu.

Ave Marija vodi jubilejno kampanjo ob priliki svoje srebrne obletnice. Naročniki in prijatelji naši, apostolstvo Jezusovo vršite, če skušate pridobiti novega naročnika. Ave Marija je glasnica Resnice in dolžnost naša je, da z njo vred oznanjamo Gospodov evangelij. Dvanajst dolgih mesecev imate, samo nekaj truda Vas stane, stopite k sosedom, ki našega lista že nimajo in skušajte ga pridobiti zanj. Vsak nov naročnik podaljša Ave Mariji življenje za eno uro. Edini nabožni list v Ameriki. Z njim bi zaspalo mnogo dobrega. 25 let je hodila po slovenskih domovih in netila gorečnost za vero in spominke slovenske plemenitosti, že za to svoje delo zasluži še 25 let življenja.

Naročite si pri
AVE MARIA
 MOLITVENIKE
 SLOVENSKE

SVETA URA,

v platno vez.	\$.90
v fino usnje vez.	\$1.50

SKRBI ZA DUŠO,

v platno vez.	\$.90
v fino usnje vez.	\$1.50

KVIŠKU SRCA,

v platno vez.	\$.80
--------------------	--------

SLAVA MARIJI,

v platno vez.	\$1.00
v fino usnje vez.	\$1.25
v najfinejši opremi	\$1.50

ANGLEŠKE

Child's Prayerbook.....	\$.25
Key of Heaven.....	.50 do \$3.45
First Communion Sets.....	1.00 " 2.15
Vest Pocket Manual10 " 2.00
Ave Maria50 " 1.50
Manual of Prayers	1.20 " 2.20
Holy Name Manual28 in .55
Missals	2.00 do 4.50
Catholic Girls Guide	1.50 " 5.00
Young Men's Guide	1.65 " 5.00
My Prayer Book	1.25 " 4.50
Sick Call Set	3.00 & 7.50

STATUES ALL SIZES

MEDALS -- ROSARIES

Send 10 cents for postage.

Pošlji 10 centov za poštnino.

Koledar Ave Marije.

Naročniki so vsi prejeli koledarje. Res je. Toda morda imaš prijatelja, ki ni naročen na Ave Marijo. Kaj, ko bi mu povedal, da si naroči koledar. Še ga imamo v zalogi. Podvizaj se; v kratkem času bo pošel. Koledar lahko pošlješ tudi v stari kraj. Četudi je Ave Marija v domovini prepovedana, sporočajo nam vsi tisti, ki smo jim koledar poslali, da so pošiljko v redu prejeli.

Phone Canal 7172-3

**PARK VIEW WET WASH
 LAUNDRY CO.**
 FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in
 pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088